Kusinerna, eller Fruntimmerssqvallret : Lustspel i tre akter

Förord till den elektroniska utgåvan

Under arbete...

KUSINERNA,

EIIER:

FRUNTIMMERS-

SQVALLRET.

LUSTSPEL

I

Tre Akter,

AF

Herr Cari Envallsson,

Upfördt för detta flere gånger på Kongl. Dramatiska Theatren,

Qtrando conveniunt Doris» Sibylla, Camiliai Sermonsm faciunt & ab hoc & ab hac & ab illa;

Taubmanw»

STOCKHOLM, 1807.

Iryckt hos Direktören och Iiongl. Fält*Boktrjck?,r?r g e x n a S o k af ,Denna Piece Sr en Imitation efter Les Caquets af Riccoboni, Några Scener Sro nya; Perfonernes Karakterer de flefte utförde efter egen upfinning, farnt nya tilfatte , för at ¿ka intrigen,PERSONER

Ådelman. Svrnfk Köpman, fom hemkom-mer från Utrikes refa. I början resk läad, fimp el , i Holländjk eller lyfk fm ak. Mot flutet af Piecen, omklädd.

Sophia. Hans dotter, upfoflrad kos Heder ber g.

Hederberg. Handlande i Stockholm.

LeanDer. Sophias äljkare. Handels-Bok« hållars.

Herr Pehr Exempel von Tusenskön , 55 är gammal. Karakterijerad Hof-Junkare med peruk. Rik Ungkarl. Puchlryggig, enögd, lorgnercir, läs-/»ar, har et fvulfliftt ben med flora knölar.

Herr Äppelmos. Tjock oth pu fl ande Ad-vocat med Karakter af Borgmäflare.

Fru Äppelmos. Defs hujiru, född Finjka ; hvarfare Irni bryter något, men knappt mer ån det behöfs at g öra ro len litet löjligare.

ifrii Sibilla RagaTa Spion. Hederbergs ' Syft er dotter, häller Nippcrbod.

Fru Deboria Gregoria Etternäbb. J Kompagni tnsd Fru Spton, JftnntsPerfonerne.

och Sophias Kußne och Heder bergs Jior sdotter.

Mamiell Tulpan, Profidotter från Lan-det. Är Fru Äppelmos til fiülßap.

Mamfell Slipslap. En Mamfetlfom fyr lilåder , gör Hattar m. m. Kär i Leander.

Barbarossa. En gammal kringvandrande Italiendre med låda på bröftet♦KUSINERNA,

eller:

F runtimmers - Sqvallret.

FÖRSTA AKTEN.

T heat ren jöreß aller en Sal i Hederbergs Hus.

FORSTA SCENEN,

Fru ÄPPELMOS. Herr TUSENSKÖN. M:IIe TULPAN, Fru SPION.

Fru ETTERNÅBB.

Herr Tufenfkön och Fru Äppelmos krnfa mycket med hvarandra i dörren,

Herr Tusenskön;

Åh « ; jag ber Fru Borgmäilarinnan ödmjnkeligen. . .Fru Äppelmos.

Ingalonda, min kära Herr Hof-Jon» jiare! Ja å få godt iom hemma hår,

jag-

Medan de complimentera, få gä Fru

Spion och Fm Etternäbb högfärdigt imeL

tan dem, och in. Fru Äppelmos följer då efter och Jkynaar fig framför dem at icke mijla rangen. Tuftpfhon tur M:lle

pan i handen och kommer efter. De ¡lä pti Theatern:

Fru Äppelmos. Fru Spion. Fru Etternåbb, M:lle TutPAN. Herr Tusenskön,

Fru EtternÅbb fort.

Han ä från Norrtelge-kanten fager jag, min Kufine! å d'å fåfängt te disputera mej då»

Fru Spion fort.

Hon förlåter mej, Kufine! — Men han å född nåra mil från Sådertelge; det vet jag åf iåker hand.

Fru Etternåbb fort.

Dina ol i ail refpekt å åra, min Kufine; men då må jag vet?i bättre, fora ha-de mitt mariafje ifrån ijelfya OiUhammar-ftad. Du ha bara råka te höra galet. '

Fru Spion.

Nej; jag kan berätta .dej, at jag alldri Innu har hört galet,

C

Fru Äppelmos affides.

Nej, fi bara på di högfärdiga Nip-per-Madamerna, fom inte vet få mycke fom hålfa, bara för fin tråtfjuka! Kosiin Wilhelmina!

Fru Äppelmos. M:!le Tulpan. Fru Spion. Fru EtteknÅbb. Herr Tusenskön.

Mule Tulpan går ef v er til huger om Fru Spioru Hon talar fagta med Fru Äppelmos,

, Herr Tusenskön bockar Jig litet.

Per exempel > om man ikulle få vela hvad för en högmåls-fak, fom echauf-ferar Damerna få mycke?

M:IIe Tulpan til Fru Äppelmos,

Med half råjt. Man ika väl hålfa på dåm ändå, å iag kan börja jag iFru Äppelmos hafligt.

Ingalonda! — ja underftå dej bara. Fru EtthrnÅbe,

Åh fi! hans tjenarinna, Herr von Tufenlkön !

Fru Spion. , '

Tjenarinna!— jo, Herr Höf-jun-i kam ika tro at Kufin Etternåbb här vill påtruga mej, at Sophias fåflman ä från Ro/lagen!

Tusendskön.

Leander per Exempel?

Fru Äppelmos.

Om Årrik,apet bara ville vända fe) te mej; då lär vä! ingen kunna löfa den knotea bättre än jag.,

Fru Etternåbb, , los far fom

hen nu förft hlef varfe Fru

Äppelmos.

{Smitande.) Tjenarinna, min gunfti Fru Bo!gmåftarinna! — Ortf Frun ville vara iå god och fåja, h^vilken å£ ofs fom liar rått?

Fru Spion Hålfar.,

Ja, var få artig! — Dä kan ingen vara närmare Domare uti den faken. D'äingen i hela Hederbergs fligt ändåfom inte vet, at dä har mariafiet ä fru Borg-tnättarinnans verk.

Fru Åppeimos.

}o, Ni har rått Ni, min kära fru Spion. Han ä från Södermanland; men han har ockfå den äran te vara lite ilägt nia min Borrmäftargobbe.

Fru Etternaeb, afUdet hår« mar henne*

Må min Borrmåftargcbbe?

Fru Åppeimos,

Men nu ha vi komme hit te gr2tu»]gra, å vi fir inte rägon månnifka i

Herr Tusendskön, krufctr och fätter fram Stolar.

Å få låt öfs fitta per exempel, mi", na Damer, medan vi vänta.

C De ptta fig i haft, utan at obferve-ris mhfia hojlighet emot ¿ivarandra.)ANDRA SCENEN.

De Förre. Sophia.

Herr TusendskÖn.

Ah! fi ¿år kommer den lilla Fäfte-tnön ! (Han gdr och kysfer hemm hand. De andra, göra blott en liten bugning dår de Jitta; utom M:lte Tulpan, fom alltid vi/ar (ig böjligare.)

Fru Äppelmos.

Si! ko tag min kåra Mamfell Fia lilla! — Sophia kysfer M:lle Tulpan på kindbenet. Fru Äppelmos fäger: posfa mej må! Hå! . . få trompen i tag, då hon borde vara fom glatait?

Sophia.

Jag vet intet hvad forr. fattas maj , min Fru ; men allting oroar mej. . . . Och min far dröjer få länge borta. (Hon fåtier fig åfven.)

Fru EtternÅbb.

Ja; om Kufin Fia tillåter mej te fa-ja, Ja fir det heller inte mycket belef-vadt ut, at fjelfva Fäftman ä få ofynlig på förlofnings-dagen. Så obekymrad it upvakta fm tillbommande Brud, och få g!6mik af fina ikyldigheter! . . . Ja— Min fjäl — }2g hade bara önikat, at min man vågat vifa fej på det fättet 5 jag /kulle ha lårt honom jag!

Sophia.

Förlåt me); jag har ingen o.rdfak at klaga på Herr Leander. — Defsutom. • • är det intet alla, fom ha få brådtom, fom Kufin.

Fru Spion.

Då va å et fvar!

Fru Etternåbb.

Kufin! Låt ofs fi dina Bröllops-pre-fenter fä länge 3 då ikulle roa ofs.

Sophia.

' 1 .4

Jag har intet fått dem ännu.

Fru Etternåbb,

Åh fy dång! Tacken - obelefväd å plumper fäftman! Sådant borde redan vara fkedt. — Jag hade härom dagen en hjertans vacker cceffure te fäljä, å han va å fåg på'n, men . .. . (fpötfkt_) han tyckte han va för dyr!

Sophia.

Han tyckte intet han var för dyr, men han ville ha något fom var nytt och

obrukadt.Herr Tusenskön1, /

Nytt och obrukadt? — Ja; per xempel när man ika flå Brudgumme, få ar det ju fl det man foker.

Fru Spion.

«*

Äh , Gubbevars kan tanka! — En Mamfell fom kom uti Eckipafie, fann fej likvål ganíka vå! fen mä den famma.

Herr Tusenskön,

Ah jo, Sådana. Mamfeller kunna öfta finna fig val med hvad fom hälft.

Fru Etternabb, Småfirattar mocquant.

Na na: Det lär då bli dervid, at prefenterna kommer efter Brölloppet?

Fru Spion.

Ja, det lår vara efter det förnäma vifet, det nu !

Fru Äppelmos,

Jag ondrar åcken lärt Årr/kape hur di fornåma brqkar, jag? Säj mej det Ni* min kåra Fru Spijon !

Fru Spion.

Nå, urfäkta mej gunfti Fru Borg-maflarinna, likväl! —« Når det kommeran på belefvenhet, få får hvar och en ivara för fig fjelf; åtminftone hjelper inte allti rikedomarna; det finner man.

Fru Etternåbb.

Åh! hvem fir inte, at det ar alltför lått at vara artig och belefvad ?

Fru Äppelmos.

Åh ja! Te vara illak ocfefåj jag mår;*

ker nog tåcke. — Annars ville ja för-

konna Årrikape, at di inte borde reta opp Mamfell Sophia emot fin Faftman. Ni ika veta, at hela giftermåle ä mitt verk, å han ha blifve bekant i min rekommendation." Leander ä ingen flackare s hans far ä rik Såteries-ägare i Södermanland? han har Brok i Finnland, å

dä iom mer ä, få ,'å'n flågt må min Borr-

Bnåflar-gobbe, — Han ä artig och fnåli öngling, fom å iTcapt te göra lycka., å £ora inte pasfa er te tala illa om.

Fru Spion,

Te £ala illa? Åh Gubevars! Man fä, fer bara hva en ann kunde fåja.

Fru Etternåbb.

Å di mycke bej&edligare m andra,Sophia.

Men mina Kufiner, jag ber få mycket, lät ofs inte tala mera härom.

Fru Äppelmos.

Min kåra Mamfell Sophia, Ni har en hoper Slägtingar här i Stockholm, forn olikar Er alltför möcle. Ni ä håfiig, artig Ni, å åi/kansvärd.

Fru Spion till Fru Etternäbb.

Hör du Ku fm?

Fru EtternÅbb.

Vi bör kanfke gå i Schola. . . (låt* far bryta på Finjka) hos Fru Borrmåfta-rinnan Äppelmos?

Fru Sfion.

Ja. i fynnarhet at bli. . . {bryter Sf* ven få Finjka) Jl/kansvårda!

Fru Äppelmos.

Afminfione borde Ni vara höfliga i tal å fvar, då ika ja få ja Er. — Men jag fir at Era perfoner fvarar te ert Iiandtverk.

Fru EtternÅbb.

Bandtverk? —- Handtverk? . . Nej, «tå ä handel var iå god. Hva A då Nikallar handtverk? Hvem kanner inte Fru Etternåbbs och Fru Spions Modkrämar-handel i Kompagni ?

Fru Spion.

A hva handtverk angår, få vill jag visft inte byta med visft foik, få mycke har jag hört. Da ä åtminftone et bättre handtverk at betjena foik till fitt nöje å fin propreté, än d'å te ruginera dom , iilI exempel, fora procefsmakare mä Borg-måftar-karafter,,

Fru EtternÅbr.

Nå nå, min Kufinl hvarfSre ika du juft flå fpiken pä hufvu?

Herr Tusenskön.

Rattnu går det för långt mitt herr-ikapj det måfte jag bekånna, Fru Spion.

Fru Äppelmos, fiiger opp.

Kiamfell Sophia ! Jag å Mamfell Tulpan , fom a blifve fatt i penfion hos mej utåf Profien, hennes herr Far, Vi a komme hit för te ha den äran å kälfa på er i dag å gratulera Er, men ja mo-iie bekånna, då ja inte viii hon ika va» xa i visfa fållikaper* — Kom, K.ofiö .Vilhelmina lSoPHIA.

Men miu Fru . . ♦bry fej inte orö deras näsvishet — jag her om föriåtelie på deras vägnar.

Fru Spion.

Kufin Fia å rätt artig, det måfte jag bekänna!

Era Äppelmos.

Nej, jag vill gå,

M:lle Tulpan.

\

Ja, jag ockfå, det iörfåkrar jag. (Flic* korna kysfa hvarandrn),,

Fru Etternåbb.

Dra dej åt fidan, Kufin, få at di

här Damerna får pasferal

Fru Spion,

Låia däm pasfera? Ja, Gubevars!

Herr Tusenskön, bjuder Frii Äppelmos armen.

Man får låtfa fom man inte fåg el-

Jer hörde åt/kiliigt i desfa tider, min

goda Fru Borgmåftarinna.

De åra finapt i begrepp at gåt förrän dörren opnau

Tre*TREDJE SCENEN»

De Förre. Hederberg. Leander,

Hederberg.

Se få, nu år allting uträttadt. —Er kyfs åt Din fa.r3 min iilla fåiimå! - Lät ofs nu bara tånka på vår glädje! {Til Fru App elmos ock M:lle Tulpan, utan at fe Kufinerna.') Ah . . . urfåkta mej, mina fruntimmer! jag fåg bara min Dotter når jag kom . . . jag tänker bara på hennes lycka . . . ja£ är rätt fmickrad utaf den äran fom Ni gör henne.

Fru Sp ION.

Tjenarinna, Morbror Hederberg!

Fru EtteknÅbb.

Åh, var få artig och itig fram, H:r Leander!

Hederberg. Amm blott iii Fru Äppelmos.

Jag förfäktar, at om jag hade trott det jag ikulle träffa ett få godt fäilikap hemma, få hade jag visft ikyndat mej förr.

Fru Spion. Til Fr 11 Etternäbb.

Kors hvad han å artig i dag !

Men ofs låtfar han intet fe s du ?

BFru Äppelmos.

Kom hit då, Bror Leander; kora och fatt Er bredvid Sophia!

Leandér.

Det år juft det jäg tånker, men jag ville fårft göra min komplimang för min Fafter och tacka henne, iom gör Sophia den äran. . , „

Fru Äppelmos tar honom i Jatnn.

D'å ä rätt dä]

Fru Etternäbb.

Nå nå; vackert! . . » Sophia kan bli fvartfjuk!

SOPHIA.

Ni har dröjt nog länge, min kära Leander ?

Leander.

Jag ber om förlåtelfe min fAta So-phie; men var förfåkrad at det intet år mitt fel.

Fru Spion.

' Och man glömmer alldeles bort ofs?Fru EtternÅbb.

Jag trodde ockfå, at oti fållikaper få förfummade man intet fina ikyldighe-ter emot flägtingarne.

Herr Tusenskön.

All ting ikall ha fin ordning, mina Damer!

Fru Etternebb.

Sin ordning? Jo det måtte jag iå-ja | — Herr Hofjunkarn föriiär fig altför vål på Ceremonieller, hör jag.

Fru Spion.

Sin ordning/ Kötiliga Syikonbarn med Bruden vänta på fin ordning!

Herr Tusenskön.

Per exempel , om vi ikulle ge rum åt vår vån, Herr Leander,

M:lle Tulpan.

Det är billigt, at det bör vara vid Sophie ?

Hedekberg.

x Ja, Herr Hof-Junkarn har ratt. — Dra Er litet tillbaka Kuiin Spion — Ocb Ni ockfå, Kufin!Fru Spion, Jiarkt det emu neradt.

.... Ja8? .“"N?» J'ag drar mej alldrig tillbaka, det förfåkrar jag. 8

Tru Etternåbb.

- „A!,dnS Ja2 heller; det berimet vill jag atminftone ha.

Hederberg.

Men hao måfte väl ha plats likväl? Sophia.

)/>'. men * * * mina Kufiner! hvarfore lkail man be Er två gånger?

Fru Spion.

Mr i hvarf6r &a Vi maka åt ofs fram. äör nagon an?

Hederberg.

För det man måfte vara höflig emot den man år Jkyl.dig h®fiighet. De här Wgge Damerna och Herr Hof-Junkarn Välborne Per Exempel von Tufen/k6n, de fortjena vår aktning; de hedra mitt -Jus med fit befök, och dårfåre bör Ni, iom mina Slägtingar, tillika med mej vila dem refpekt.Fru Etternåbb.

Äh ! — jag för min del har rått mycken refpekt för dem!

Fru Spion.

Di Damerna ika få hedra ert hus få mycket di behagar, men jag makar mej intet utur ftälietj då ivår jag på.

Fru Etternåbb.

Sir han, vi har ockfå ambition, min Oncle lilla?

Sophia tik Leander,,

Ack, hva di å förargliga!

Leander.

Min Sophie! Låt intet dem oroa Er.

Fru Äppelmos.

D'å ett par damma männiikor!

M:lle Tulpan.

Och forn intet måtte kinaa £ej fjelfva?

Fru Spion.

yj

I alla fall iå kånner vi väl igen andra.Hederberg.

Kan Ni då intet tiga? hvad år det for inbildningar NI tar Er? Vill Anhålla er lika med desfa Damerna?

Fru Äppelmos.

Åb ! Ingen ting mindre , förfa-krar jag.

Fru EtternÅbb.

Nej men; ge fej tefreds Fru Borg. måfiarinna ! Vi vill det intet för någon del. Tvärtom! ... jag vågar endaft förlikna mej med dem , fom jag hvar-ken håller bättre eller fåmre än jag. — 'Hålla er lika goda!" — Gubbevars vål! Hålla Er lika goda! Frun år ju Borgma-ftarinna, hvem törs neka det! . . . faft det intet är utur mannaminne när hon blef det. Man kommer alltid fort när man fpringer ginvägar, allt efter fin egen takeltur, å den fom inte ä rådd te fiupa kullerbytta, kan hinna mycket långt.

Fru Spion.

Jo, jo, det fpårs nog hvad folket går före.

Fru Äppelmos.

Men, hvad vill dá dar ofór/kamda prate fåga?Fru EtternÅbb.

Åh! Dä ä lått te å begripa, då! — Te fpringa ginvågar , då Känner di mafia i våra tider. Om jag hade velat göra lycka, få ... • ens heder bör

gå framför allt , fir Fru Borgmåfta-

rinnan !

Hederberg.

För bödeln i våld med ^ådan ikam» löshet !

Fru Spion.

Mycket obligerad, min kåra Morbror. Dä å allt vackert at låta chicanera fin flågt, för te behaga främmande ftorpraterfkor. (Vänder fig halft til Fru Åppelmos.) Men, dä lår vara jutt för äa man har hittat på dtn faken, hvaruti man inte känner igen fej fje 1 f ? . . . Om jag ville fåja hva jag kunde . . . men , dä ä jag för honett till, och defsutom kan jag tiga båttre år» någon annan gu-ikelof! .... Pråftenoch handboken för-fvarar allt ting, och namnet utai Fru, gubevars, reparerar bå det framfarna och det tillkommande; Herrn har likvål Karakter åf Borgmåfiare ! DS å inte lite dä, få mycke mer fom då lär vara högil opp uti Månen! — När han kan kom-ma ai filträd a fitf — Borgmaflardåmel dä ä en fak för fej s hva angår dä mej? Jag; talar alldrig illa om någon, gubevars , dä ä inte mitt lag ; om jag /kulle bry mej om andras fel > få /kulle flera perfoner gå mä långa nå for. — Jag ber om for» iåtelfe Jikvift; jag talar alldeles inte om den tillkommande Brudgummen, dä ä en hederlig ungdom, i fanning ett alltför iiederligr p&.ti, farbror Hederberg; en ära för hela SHgten, gubevars hvem törs lilja annat? — Och di ä unga bägge två ! Då blir bara lycka och glädje. — Kufin Sophia! jag ån/kar at hon må finna fej mycket nögd med fitt tillkommande giftermål; jag _ vi11 alldeles intet lafta hennes val 5 och fall jag intet lär få den ä-ran at vara med på hennes bröllop, få får jag vål ändå iof te heta Sibilla Ra-gata Spion, få väl fedan fom förut?

Fru Etternäbe.

Och jag likaledes Deboria Gregoria Etternäbb; d:\ ä allt hvad jag begär, Ku-fm Sophia? {De Jliga opp.')

Sophia,

Men b va i Guds namn fattas Kufi-iierna ? Hvem har fagt någon ting fom få bör förarga Er? Var få goda å bli <jvar, jag ber för alltjng i ver!denaFru EtternÅbb»

Nej, nej, min-kära Morbror. Vi fo5r intet fltjenera hennes far med fitt förnäma Herrikap. Man bör alldrig blanda iej i flllikap med andraj ån fina gé-jikan Dd å för ftor iteilinåd imellän di (dår Damerna och ofsj ika du vetai

Fru Spion.

ja, ma chere; om dä få it

jag var kånd utaf héla verHeri da jag var flicka, jag var kand utaf hell Verlden då jag var gifr -, och ^ hela verlden känner mej ånnu fåforn Änka. Jag har refpekt å gehör utaf qvarteret dir jag bor* å har kånfke life pä kiftbötteri til; — A når det få förhåller fej*' få kan 'man fe folk i fynen hvar mart kommer » . . med Fru Borgrihäfterinnans tillåtet >. (Fill gå%

HEDERBERG.

Men hör ett ögnnblick! jag vili in-tat, at på en dag , fom jag ämnat åt glädjen, det Jkulle tillvitas mej< att mitt hus varir ett tråt-ftälle får mina Slåg-tingar och vånner. Låt ofs alla vara feefkjecUiga» och lefva i ftid och så*je.,. . Se nu, bli qvar! jag ber Ef mina Sj ibar.

Fru Åppélmös, ftiger opp. Herr 'litjendjkån äjven.

Hva nu? Vill Ni ha tåcka oförfkåm-da månnilkor qvar? Korn, Ma.mfell Tulpan! vi vill gå borrt. Då ä fom min

m?n fa mej når ja kom te Stockholm; att man alldri ika lågga fej in må 11'6cider. (Till Leander) A fom min far: at når man blir progomme, fä får mån o-väntad ilagt.

M:lle Tulpan.

Farväl} min f<5ta Sophie! Jag å rätt ledfen ofver dä jag måfie gå borrt. — Ödmjuka tjenarinna Herr Hederberg; tjenarinna Herr Leander.

Leander.

SkaFruntimmernä verkeligen gå ifrån ofs? Det år alltför obehagligt.

Komplimanger ne bårja och fortfara till Scenens Jlut under talen. Men ajjktd tages ej af Fru Spion och Fru Etternäbb.

Fru Äppelmos.

jag kan jutet dröja länger,Herr Tusenskön. Till Letmder.

Ja, när en gång trätan år bSrpd i-meil?n Fruntimmer, få ftår det in e af hjslpa; det har jag länge vetat. (H>u ger armen åt Fru Äppelmos).

Hederbekg.

Jag ber tufcnde "å ¡ger om fönåtel-fe för den här okära hå idelfen,

Sophia.

Min Fru! . . . (Till M-lte Tulpan'), Min fota van! Nej det år fåfängt, fer jag. Ack, hvilka elaka Kufiner jag h aT!

Hr. Tufen/kön , Fru Äppelmos och M'.lle Tulpan gå borrt. Hederberg, Lean* der och Sophia folja dem ut.

FJERDE SCENEN.

Fru Spion. Fru EtternÅbb.

Fru Etternebb.

Di geck ? — Jo, vi har ändå feger« platfen!

Fru Spion.

Hm! Så vå! Sophia redan tar fej fru-miner! — Hennes fäflman har varit på et ftort Kontor, det år fannt, och en Har,delsbokhållare kan bli «n rätt få brakarl, föm mången ann i famhållet, det-är ock fannr; det år ingen nyttig-Med« borgare at förakta, -r- Men imellertid, få år förbindeifen juil intet fifver fej ändå; ånnu mindre bör man vanhedra fina når-maiie Siägungar; dä å tids Tiog at fe dem 6fver axeln når ens lycka fqrft är verke* ligen gjor^.

Fru EtternIee,

Da va gan/ka väl fagt, dä bäfta jag har hört utaf dej i dag! Jag vet intet bvar Du tar dina vackra lärdomar ifrån, men Dq talar fom en bok ibiand, når Du vi[i,

Fru Spion.

Då ä tydligi! —• Dä dommer dårut-» af, at jag faljer gamla böcker ockfå, uti mitt aparta klådtland.

Fru EttérnÅeb.

M<?n hvarföre inte nya?

FEMTE SCENEN.

Mjlle Silpslop. Fru Spion,' Fru Etternabb,

M:lle Sjlipslop.

Di va ett oförvåntadt mote! , , , » H»var å M:H<5 Sophia?Knjinerna, 29

Fru Spion.

Hon kommer ftraxt tebaka, —• Hva 3 dä fom Ni har dår?

M;lle Slipslop.

Då å hennes Bröllopsklådning, fom jag ville låta lienne förföka.

.Fru Etternåbb.

Åh, lät ofs fi på! Lät ofs fi på!

Fru Spion.

Vasferra tri! Damaft botten! Aths foder!. Allt i nyafte modet! — Herre Gud, hvad den Hederberg å enfaldig!

Fru Etternåbb.

Jo, fir man bara! Dä ä te vara en# dafle barnet! Gubben lär tänka fä han , at man inte bfir fpara något niir man gif-. ter borrt fin Dotter,

Fru Spion.

Hans Dotter? , . . ja, jag vill inte.

(äja hva jag menar.

Fru EtternÅbb.

Han gör åttninftone en vacker början at; rugnera den ftackars token Le-Mille .M.IPSLOP.

Ack, nämn aîM-'q Lsander för mina öron ! D'à en n månni/kja , en otrogen karl, en bedragare! Jag vet inte fcur jag ha kunnat förmått mej te fy den hår klad ningen: hvart enda nålftygn ha, varit futn då gått en pil igenom mitt Jijerta.

Fru Ettern ab b.

Dd mått« då vara ett mycte hårdt

*yg?

M:lle Supslop,

Ja, ja , . . ! Den ftackars Mamfell Sophia vet ingen ting utsf den faken hon, och , , . då â inte hennes fel. — Men , när jäg tänker der på, fa kan jag inte hålla mina ögon från tarar.

Fru 'Spion

Dä 5 dä någon'ting alfvarfamt? —

n (j

Få fi, om inte Les ;der . . , olyckligtvis » , . utaf nä gon ha; >eife , . .

M:l!e Sîjpslop.

Ack, min kära Fru Spion! jag har visft (kål te bekkga mej jag; ja, har jag få! — Men N vet ockfä därjåmte, at jag !r fgr hederlig flicka te böra mifstånkaS,Kufimrmh 31

.... Mèfi, lik godi j lik mycke! Herr Leander gick en tid mycke te mej hanj â kanike jag ha längefedan haft honom te man, orn jag ågt pangar; men jag har inte mera ån då jag kan iörijena må mina håndef. — En dygdig flicka ä allti olycklig, flår bön ä fättig. Na har d£ komme få långt, at han endera dagen blir Brudgumme åt en andan, och (gråter") då lär kofîâ mej många tårar å många fåmnlöfa nätter.

Frtl EtternÅbb.

Stackars Mamfell Slipilop! Tycker Du inte at då ä fynd om htnne?— Men, beratta ofs deh där händelfen , då å

rått få godt te taiä om d.å* forn om något annat.

Fru Spion.

Ja, gör dä, Mdmfell SlipilôpÏ jag lior få gårna pä kårlekshlllorier, jag * Då å ailte något te profitera därutaf.

Supslo?.

Ähå! . . i Dä a inte nsgon kårleks-hiftoria då 5 då bara en liten förtrolig bekanntikap. , . = Vi ha vare få fåta Vånner ... å om inte Mamfell Sophia hade komme imiilan mä fina 20000 R;d,,i hemgift, få ha jag. ve då hår läget kuri* na varit Leanders Fru* i"å visft fom bon tånker biit.

Fru Sfion.

Tjugu tufend riksdaler! bara i hem* gjft» — Den Hederberg måtte vara en narr, fom ger borrt få mycike pengar för en nåbbiger bytinge, fom kanfke inte ä flägt ma honom en gång, hår det kommer allt omkring.

, St-IPStOP.

Hva? Å inte Mamfell Hederbérg llågt ml fm far?

»

Fru ÉtternÅbb,

Na a du galen, ma cliere* .

Fru SpioN,

Åh! Jag vet alltför vål hva jag få* jer. — Sophu å Hederbergs Dotter; men om hon baråfkulie pasfsra derföre, for» flår Ni? få i dä lifét kakalorum derunder, icm hvarken Ni eller andra ha kommit under fund med.

Fru ÉtternÅbb.

Ja få} var det intet något annat?

Gubevars, om man fkulie vara få

nogaöögråkriad i fina ranfakr.ingar, få kunde man intet Cvära f<5r fej ije;f en gång.

Si.IFSi.OF.

Men min föta Fru Spion lilla, up= lys ofs om det där^ jag ber för allt hv$ kärt år.

Fru Spion.

jo* då (ka Ni fi at jag upl^fer Er öm! Ni bedrar Er om Ni tar raej för någon fqvallerbyttä. Jag vill intet komma opp med det minfta fqaller för allt hvad fom fins 1 verjden. Jag kan fly hundra mil, bara jag får fi ett pratfjukt fruntimmer. Jag ikulle fäja Er det? Nej j fådant kunde vända öpp och ner på he* la ftaden. Men deti odygden har jag inte. jag vet rått få Väl hva man bör tiga med, fom det man bör tala om. —-Ja, min fjäl träffa icke Ni då galet, när Ni ville locka fådant utur mig.

Fru Ettérnåbb. Bedjande.

Men, min f6tä Vän, då kunde Dfc hä tegat alldeles. — Dä m$fie väl vara något likväl, for då rökar alldrig at ic* fea då å någon elcl derunder«

£SLipstoP» Bedjande.

Men hvårföre kan inte Frun faja a når Vi ber'ia mycke ?

Fru Spion. Hårdt.

Omöjligt! — Dä ä eri anförtrodd hemlighet, i'om /ka bevaras hos mej och ;i mirTtyftlåtenhet, Då va ingen männi-jfka mer ån m»n Mor, iom vifte den iamma, å når iom hon dog få yppa hon det för mej. — Sir Ni, fådana

faker låra alldrig begrafva fej med månnifkan. — Sedermera har jag inte förtrodt det åt någon mer ån tri eller fyra, högft fem å fex af mina intimaite vånner; men dä hade inte Jkeit åndå, om dä inte kom-me fej té jke> få dår tonverfations-visy få at jag likfom ha blifve trugad dårtii —*• får eljeft får man mej alldrig at nämna något.

Siipslof.

Men min fota Fru Spion, ä inte vi Era vänner få vål fom några andra? — Deisutom vet Ni ju at jag kan tiga?

Fru EtternÅbb»

Och jag kan inte hålla något hem-, ligt kanike? —- Jag vet den hemlighet fom jag döljde inemot hela trefjerndals» året, redaa då jag yar fUaka,Fru Spion.

Nå! Ni lofvar mej då te inte tala om'met ?

Slipsiop.

Nej, alldrig i verlden.

Fru EtternIbb.

' Åh! — Nu vill jag inte veta't, ef»

ter du gör dej få dryg. Jag /ka nog

få veta't ändå. — Tänk bara! (Går ät

dörren.)

Fru Spion. (Springer efter henne.')

Nej, vänta Kufin Deboria lilla! vän« ta, ika Du få håra!

Fru Etternåbb.

<*»

Nej, iag vill inte fchenera din tyfl-lltenhet.

Fru Spion.

Åbi Ni ä mina vänner; jag vet jag bör intet vara få noga.

Fm EtternIbb.

Nej; fpar dina heliga fekretesfer!

Slipsiop tar och te der Fru Etternäbb fram,

Ah ? min Ijlia focker^öta Etternåbb!.Kufmrm.

Fru Spion.

Ja, hör på nu; förft å främft jfka Ni veta, at Hederberg tog en fattig flic. ka, utaf bara kärlek. Men hon va vacker ika ni tro! Å fqäll; då måfte jag bekänna* — Hon ä nu dåd. Så långe fom Hederberg uppehöll fig i Stockholm, la gick allting godt och vål; men fedan han börja refa te marknaderna at handia, få blef Frun litet mera fynltg på Operor, på Baler och Promenader, och han feck få många vackra Herrar till bekanta. . . . Kort fagt, hon gjorde fej innan kort namnkunnig öfver hela itaden»

Fru EtternÅbb.

7 Dä där har jag inte en gång hårt, jag. — Nå vidare ?

Fru Spion.

Ja, ni må inte trö at jag diktar de£. — Ja, hvad hände? Fader Hederberg blef innan kort få fvartijuk fom en Tiger, och han tog det be/lutet at låta fin vackra fru följa med fej på fina refor. De hade då för tiden en liten Dotter, fom

fick kopporna och dog i Norrköping. Min mor var då dår, fom fåg och kände alltfammans. Det ikedds under]hennes ögon. — Ja, då va godt å vål, barnet va nu dödtj men rätt fom då va, ika Ni fi, bara en fem fex veckor der-efter, få kom Fader Hederberg tillbaka te Stockholm må fin Dotter, likfom ingen ting hade pasferat.

Supslop.

Må fin döda Dotter ?

Fru Spion.

Åh nej! MS fm nuvarande Dotter, iom han tog i ftållet för den, fom inte gafs mera. Da tydligt dä. Två år därefter. dog hans huftru. Sophia växte opp, blef upfoflrad föm en Prinfesfa, ingea ting ha blifvit fpart för henne, och nu Ika hon giftas bort må en få för/kräcke-lig hemgift ’ Jag vill inte nåmna hva man bör döma om fådant; men dä kan fag £åja, at nog har Hederberg nårmare Håg-tingar ån Mamfell Sophia kan vara, och fådant år ju at göra dem uppenbar orätt? Eller hva tycker du Kufin?

Fru Etternåbb.

Ja, visft är då få! Men ä du fåker på då du fäjer?

Fru Spion.

Jag har ju fagt Er, at min Mor va teftåds i Norrköping under alltfammansjKttjtnerna,

å då iom mera å, få har min Mor haft i hemligt forvar några papper, fom angår faken. Jag har dem här jag.

Fru Etternabb fer på pop* per en.

Bevara mej hva jag hor och fer. Då här kunde draga min kära Hederberg en liten ful procefs på halfen.

StlPSLOP.

Men ger inte di dår papperen någon uplysning om Sophias hårkomft?

Fru Spion.

Nej, inte få mycke fom. behöfs. Jag har nog frågat mej f6re i den faken ock-få, å då å da fom fortryter mej. — Då kunde väl vara möjligt at hon inte hör honom till på visft fätt. Om hon bara inte vore få högunt å ville vara få artig äfSrftåndig , få hade man inte få mycken ordfak te fa'ja något. Men lika mycket, jag unnar alla männifkor at iå lefva, di må komma från höger eller fiån vänfter. Jag har ett godt hjerta, jag vet at man b6r älfka fin nålia, å jag talar alldrig illa om någon månnifkaj därföre ber jag Er för allting i veiiden at tiga med den här faken. Man bör låta allting vara iomdet är, och alldraminft ftöra den allmån»

na friden'.

Slipslop.

Åh! var inte rådd at jag nåniin ika nämna ett ord . . . Men, efter den up-. fysning jag nu hat, fatt, få kan Mamfell Sophia inte vara för god at komma ijel£ hem tem ej å probera fin bröllloppsklad-•fling. Skam få den fom går ett fleg me* ra. — Min hjelpjungfru ika få fäja henne, at Mamfell Slipflop å nåftan för god te fpringa ftaden omkring te alla mån« nijkor. *

Fru Etternåbb.

Ja, om jag hade veta få mycke i jåns bara! Jag' ikulle bara ha fagt hen* ne helt fint, utan at låta märka då min» fta, at ett hittebarn bör vara lagom hågtno«= digt. Ja> jag vill bara pnjka at hoti kommer en gäng till. . . .

Fru Spion.

Men, å ni rafande bågge två? Ni fvor ni ikulle tiga, å Era förgjorda tungor å redan i fullt galopp?

SlIpslop. med innerlig glädje.

Men ... om bara Leanders far kunde få veta’t! '> Ack! . . |ag kundedå ka det hoppet kanike, at hela gifter« Hiålet

b!ef oppilaget . . , å kanike Herr Leander kom gerna med glädje och gjorde vifiter hos mej igen! (An lifiigare.) Jag måfte gå te Borgmäftarinnafl , för te ta mått te något nytt, iom hon ville be-flålla . . . men jag |ka inte fåja någon ting för henne, om hon inte förft fr|® gar mig om något nytt.

Fm Spion.

Mamfell Slipflop! Om ni fqvalU rar ur Skolan, få ika ni få fi en artig lek. Kom ihåg at dä blir mej ni får at göra med då| kom ihåg det bara!

Slipsjlop. JWed fatnmft giädje.

Men min kåra Fru Spion, hva villg Ni göra mej ?

Fru Spion.

Ja, jaj Ni ika få fi?

Fru Etternåbs.

Å Gubevars! hur ifrig Du ockfå kan bli i haft, fedan Du hade få mycke be« fvåt te truga på ofs din hemlighet! — När man får höra en tacken dår hifto* Viett, iå menar jag da är ett förträffligttillfälle te vifa fin qvickhet a fina kun-/kaper ? Man har alltid heder uti ett fållikap när man kan berätta någon A-nekdot å förra den väl fram. Te inte iäjä något, å det famma fom inte veta något.

Fru Spion»

Nå få tala då, era fqallerbyttor! fpripg I berätta få långe tungan råcker på er! -— Men , , . akta er bara! Den förfta fc«n blandar mej med uti fpelet, Ika (ta mej b of vein) få kånna hva mina näfvar duger te.j kom ihåg det.)Hon gär Kt,)

Supslop.

Å9 Gubevars vål!

Fru Etternåbb,

Nå nå, dä ä inte få farligt, M;lle Slipflop. Min Kufin å hetfig till finnes,

men hon å därjlmte ett alltför godt frun-

tämmer. Hon har en tunga fom . . . ,

en drake, men ett hjerta fom . . , . en

Ångelf-

Supslop,

Nå nå, farvål då; ¡illa fockerföta Fru Etternåbb! Tala åtminflone intet om mitt Sfventyr med Leander för någon.Fru Etternabb.

Jag ika tiga med det alldeles lika fl mycket, iom Ni tiger med hiftorien om Sophia. ‘

Slut på Förila Akten.

ANDRA AKTEN.

The dt em är ett litet torg eller ftorre gata, hvarvid H:r Äppelmos bor.

FÖRSTA SCENEN.

Herr Äppelmos. Fm Äppelmos. Leande?.

De komma, titur Äppelmos's hus.

Leander.

Det är otroliga faker! ikulle jag vara få olycklig?Herr Äppelmos.

jo, jo, min kära Leander, iaken lårer ha fin riktighet. Det gör mej cndt på Era vagnar; men hva rår jag

där före ?

Fru Äppelmos.

Da fynd om honom likavisft, den

ftackarn!

Herr Äppelmos med en diktad fur trolighet.

Emellertid vilja nu Hederbergs Slåg-tingar göra procefs därutaf. Jag år fullkomligt averterad därom, och jag har iett dokumenter, fom ger mycken anledning. Man vill kanike updraga mig full-mägtigikap, och det torde ranta ett mag-ia hederligt arfvodé. Er Far år min goda vän j jag har alla hans commisfioner här i Stockholm, och hans förtroende vill jag inte mifta. Jag har fåledes varit i-mellan tvänne eldar, och dårföre var jag nödfakad at genom bref ftraxt underrätta er Far om den hår omväxlingen, famt råda honom at göra giftermålet om intet, Ja, ja, jag fei väl på ert anfigte, at den här kataftrofen oroar er.Leander.

Och det ikulle intet fmårta mej pi det högfta? . . . Om jag intet får åga Sophia, få år jag olycklig för evigt. (Till Fru Äppelmos.} Men fåg, hvarifråo Ni fått den hår nyheten?

Fru Äppelmos,

Dä kan jo vara nog, at då a fan» ning?

Herr Äppelmos.

Men min kära Leander, jag undrar på éra utlåtelfer. År det möjligt at en klok menniikja kan vara få fvag? ”olycklig för evigt!5> Sådant tal! Nej, Ni bör låra er en gång, at för at komma iej före i verlden, få bör man endaft ha ögat på fina fördelar. Förnuftigt folk upföra fig helt annorlunda. Ni ål/kade Sophia, och då anftod hon er; nu anftår hon er intet mera, och dårföre bör ni ål» ika,en annan.

Fru Äppelmos.

Ja, för kö talar min Borrmåftar® förnoftit, min kåra Leander!

Leander-

Ack, jag kan alldrig öfverge Sophie! Om Ni viße hvad ådia tånkefätt,hvilket förtråifflgt hjerta hon har! Hon ålikar mej få upriktigt, ikulle jag vilja förkafta den fållheten jag väntar mej med henne? Nej, jag kan alldrig öfverge So. phie. — Men, ännu en gång: hvarifrån har Ni alldraforft fått denna nyheten?

Fru Äppelmos.

Otaf den fotn vifte båft! . * . Ja!

Herr Äppelmos.

Men, min k. Leander* Ni år ockfå underlig med era frågor! Hvem år juit ikyldig at på er begåran nämna fages-mannen? Det år nog at vi vet det, både jag och min hi/ftru , at jag redan har ikrifvit till er Far dårom, och at han nog ikall hindra er ifrån en tvetydig får-bindelfe. —- Tänk, om Hederbergs ilågt bevifar fanningen utaf fin upgift, få itår Ni där vackert med er fattiga fåftmö. Nå nej 5 Ni mäfte vara få god och . råtta er efter mej i en få granlaga fak. Ni kan fe min beikediighet, når jag intet mera förargar mej 6fver er Gtackfamhet emot min välmening. — Farvål, få länge. Bäft är, at Ni tills vidare håller er ifrån Hederbergs hus.Fru Äppelmos, till fm man, i det de gä.

Men då ä fynd om’en åndå, den flackarn !

Herr Äppelmos. '

Tyft min van! An mitt arfvode då?

ANDRA SCENEN.

Lean der 2 en fam

Ack! . . hvad min belägenhet år

ívár!— Sophia! min kära Sophia! Skulle jag kunna lefva dej förutan? Ack!... Hvilket afgrundens bodfkap harframbragt denna olyckliga uptåckten? — Jag. vet intet hvad jag ikall be/luta. . . (Han gar fram och tillbaka, utan at fe Sophia.)

TREDJE SCENEN.

Lean der. Sophia.

Sophia.

lVlen Leander, hvarfóre ikail du iå« ta vånta på Dig ? (En ror elfe af beJlorU ning rf Leander.) Hvad fattas Dig ? Åt det de dår ilaka månniikjornas ohöflig-het, iom oroar Dig? — Min kåra Lean« der ! De å mina Kufiner, det år fannt; aien om de än vore mig alldrig få nåra,få ikall jag aldrig fe dem mer för at göra dig till nöjes. (Gladt.) Innan korrt, min kåra Leander, ikall jag aldeles intet bry mig om hela verlden mera; får-enad med dig Ikall jag uti ditt fåliikap finna mitt . bfigfta nöje, och du enfam ikail utgöra hela min fäSlhet.

Leander.

Innan korrt? . . Ack, min kärafte. . Sophia!

' SoPHIA. .

Du fuckar! — Jag fer ditt hjertas oro! . . . och dina bekymmer forlkråcka mej! — Tala då, lät mig få veta ord-£aken ?

Leander , hefiterar.

Ordfaken ?

Sophia. Alltid med vänlighet.

Ja! — — Min båfia vån, bör ditt hjerta ha någon hemlighet för mej ? — Ack» — Skulle jag behöfva frukta, at

du kunde . . .

Leander.

Nej, min kära Sophia! — Men . . om du visfte hvad haan nyfis har fagc

• « « Q48 ' Ku/merna.

Sophia.

Hvad då?

Leander.

Ack, kanike min Far intet merä<iä

Sophu.

Hvad? 4 , . . Din Par? . * . .

Leänder.

Ja . 4 = Och din Fary min Sophia s hade fom en hederlig man visit bordt ,.

Sophia*

Men . . * ! förklara dej!

Leander.

Ack, min Sophia! Min kärlek år ren, hela mit hjerta brinner för dej . * * * denna lågan kan älldfig flockna < * . . men . . ♦ .

* i *

SOPMIA.

Men, min Gud! i hvilkert. ångilai? du kaftar mej! . . . Tala då!

Leander»

Ack, jo .4.4 jag vill dä berittä hvad man ha^ fagt mej4 — Men^ bli inte ond!

SöeSophia , hajligt.

Hva?

Leander.

Man har fagt mej at Da inte år Hederbergs dotter.

Sophia.

i

Ah! Var det intet annat? Hvem är" den dumma månniiksn, fom kan fl ja det? Det var en alltför vacker hiftoria! — Nej, ge dej tillfreds; jag ä dotter åt min far, dä å jag fäker på. — M n då ä någon ilak fjål, fom vill fatta ois i o-enighet. — Nej, min kära Leander, år det intet något betydligare, få år det lått at uplyfa., Si nu, ingen oro mera, utan fåj mej, utaf hvem du har hort den där dåraktiga fagan ?

Leander.

Jag fkail få ja det, men med vilkor at du intet talar om det.

Sophia.

Nej, dä ika jag inte göra. Det til!-, kommer min far, at vederlägga detta bedrägeriet, «=. Men fäj mej, Leander: om Djag nu intet fkulle vara Hederbergs dot« ter, fkulle du därföre öfvergifva mej?

Leander.

Öfvergifva dej? Nej, alldrig min kära Sophia. — Men om det vore få o-lyckligt , få fruktar jag . . . . at min far ... .

SOPHIA.

Förträffligt bra, Herr Leander! En far är ett vackert förhinder! Juft en präk-tig urfågt! — — Men, jag tror dig ej vara nog nedrig.at öfvergifva mej.

Leander.

Nej! — 1 ngen ting i verlden fkall kunna ikilja mej ifrån min Sophia. Det måtte vara den penninglyiina procefs-makaren, Borgmäiiaren Äppelmos, fom blandar fej uti all ting. Han har redan fått det infallet at fkrifva till min far dårom»

Sophia.

Aha! Då lär vara hans fru, fom jag har at tacka för den hår upfinningen i Kanike hon velat håmna fej på miaa . flägtingar dårmed?Leander;

Ack, min vån i Sej för allMig i vprl-

den inte något åt henne; jag ber iör

Guds ikuli!

SoPKIA.

Ack .... du tillftod firaxt fannin-

gen? — Nej, jag måfie fråga henne *

hvilken ond ande har ingifvit henne en fådan nedrighet?

Leander.

Det kunde ha de fvårafte påföljder för ofs. Hon retar då opp fm man, och han öfvertalar min far ... ^

Sophia.

Hon må göra hva hon vill, hon karl ändå intet göra någon vårre nedrighet $ ån den hon börjat med. —

Leandek.

Se,dar kommer hon! — Äck! jag kan intet vara qvar vid d^t mötet för Guds ikuil, min Sophia* om du äl-ikar mej . . * . tala åtrhinftone intet orri mej .... nämn mej intet i den här fa= kin . . . (Han fp ringer borr t.)

SoPHfA.

Åh nej! ~ Men, vänta!FJERDE SCENEN.

Sofiha. Fru Äppelmos. Kommer från fonden där han gick ut,

H Sophia , går emot henne.

Min fru ; Leander fom nu gick ifrån mej, har berättat mej, at Ni roar er med befynnerliga hiilorier. Jag länkte alldrig at ett fruntimmer, fådant fom jag trodde er vara, ikulle finna nöje uti at fStta o. enighet imellan en hederlig Flicka och hennes tillkommande Brudgumme.

Fru Äppelmos.

Men . . . hva å då för ton hon iar fej, min lilla Mamfell Fia? Skolle dii vara mej hon menar?

Sophia,

Alldeles det; — Ehuru ung jag år, få vill jag at min perfon och min heder intet förringas af någon. — Upfinna den nedriga fagan, at jag icke år Hederbergs dotter! . . .Säj mej, min fruj hva har Ni för anledning till ett iadant tal?

Fru Äppelmos.

Hör på min kåra Mamfell Sophia, Ni a för ko en liten näsperJa, iom inteforkänar fyar en kong. Men Ni präs pä Era Ku finer hor ja, å dårföre ondrar inre jag pu er. Annars kan jag fäja er, at inte ja, utan Mamfeli Slipilop, a fagt för min man, at Edeiberg hade en en-ciaft liten dotter, fom dog i Norrkeping, å fa da gas fvart på hvitt på't. — No fir Ni lilla vän, at Ni kan gä å tråta på er pappa ommet, å inte komma å köra er till mä mej.

Sopiiia.

Mamfeli SlipHop? Den ovårdiga män-nifkan? Tjenarinna min fru!

Fru Äppelmos.

Hvart rak-ar Ni no då?

SoPHIA.

Jag förfummar inte ett ögonblick, forr ån jag får tala med henne.

Fru Äppelmos.

Åh, vänta litte! Hon å inne hos mej, å ja fka ropa'naj Ni ika få kråia mä'na båft Ni villet.

Sophia.

Ja, min frus jag ber er, lät henne komma hit!Kufmerna,

C

Fru Äppelmos.

i

Mamféll Slipflop! .... kom ut te mej! — min kära Mamfell Fia, om Ni vill vara någe be/kelig för tnin vänikap eraot er, få fäg inte förånna, at d'å jag, fom ha förtrodt er då hår.

Sophia.

Åh nej; frukta för ingen ting. (Hon

gar Ufet affides omkring, /ägande;) Ack! hvarföre sger jag intet i min magt all den hämnd jag ötifkar mej? (Ställer fig fedon vcigra ågnablick Vängjl ner i jon-den med handren for ögonen, fom i djupa tankar.)

FEMTE SCENEN*

Fru Äppelmos. M:l!e Slipslop. Sophia,

Slipslop, kommer hajligt med en Cajjekopp i handen.

Victoria, tnin fota fra Borgmåftarin-pa! — Se hår: en Herdinna flår enfam uti en mörk ikog. — Se här: en vacker Kavaljer, juft fom Leander, vånder ryggen ät ikogen! -— Si hva pengar han har framför fej . . %fi dar ett ikepp ... fi tacken våg! ... A ett bref! . . . Hå, hå! Si där fitter ett fruntimmer, flitigt Vid fin (öm, framför honom å gråter .„men brefvet ä midt.imellan Kavaljeren å henne . . . Å fi! framför henne en krans å krona! . . •

Fru Äppelmos , pekar äfven i koppen.

Hva /ka den fvarta klonfen vara

då ?'

Slipslop , halfhvijkande.

Då å Pråfien, fom håller i, kranfen!

Sophia , fom imellertid framkommit.

/

Hör Ni elaka månni/ka, fom jag har gjordt få många höflighetef! . . . H varmed har jag förtjent, at Ni /ka fpringa kring Stan med ftörfta hat och afund emot mej, och tala fafeligheter?

Slipslop, brydd.

Jag? . * . . Gubevara mej! ... jag vill ingen månnilka ondt . . . Och all-drig har jag talt illa . . . hvarken om Mamfell eller någon annan ... då för-fäkrar jag.

Sophia.

Hvarföre har Ni då gått och fagt för Frun hår, att Hederbergs dotter år död, å att inte dä ä jag?Slipslop.

Jag måtte bekänna, min gunfli Fru Borgmäftarinna, at Ni ä alJtför obe/ked-lig ä pratfam, fom går på då ftället g, bringar mej i olägenheter må era rap= porter.

Fru Äppelmos.

Mina rapporter! — For Ko,! — Må mina rapporter! — Dt vara omåcke ikamlöfa di här Stockholms.flickorna! Ska då vara-rapport te figa en flackare hvem hon /ka hålla fej te, för te veta hvem hon ä? Jag har for g od t gerta uti mej, te fi hennes oro; å 'en täcken näbba, fom Ni Mamfell Slipilop kallar då för rapporter i

Sophia.

Men hvad orfak har Ni at fmida i-hop fådana ofanningar?

' SLiPSLor.

Förlåt mej, min föia Mamfell 3 men jag har alldrig varit van at fmida ihop Fru Äppelmos.

Då ingalonda vara få diktadt heller, då?

Sophia.

Men hvem år det fom har vifat Er fådana papper ? Och hvad vill det fåja ?

Slipslop.

Då å Er egen Kufin fru Spion, fom går och vifar dem åt hela verlden, ä ia jer at det ena ä Ert begrafnings-bevis. jag fmider alldrig ihop några ofannin-gzr, å inte heller å jag någon ilak mån-nifka; då ika både Fru Borgmäftarinnan veta, och Herr Leander med.

Fru Äppe lmos til Sophia.

Hva fager Ni no då?

Sophia.

Ack! Den åreförgåtne Fru Spion! Dä ä fäkert hon, fom får st hämna fej-på det fom hände i dag, liar fatt ihop denna, nedriga dikten. — Ack! om jag kunde träffa henne!

Slipslop.

Si dår hvar hon kommer må Fru Etternåbb! — Men, min föta Mamfellför allting i verlden, blanda inte mej med i fpelet! Fru Spion har redan fagt det för få många andra!

SJETTE SCENEN.

Fru Äppelmos. Slipslop. Sophta, Fm Spion. Fru EtternÅbb. Sophia.

Och Ni Kufin, år få oförikåmd , at

Ni . . • .

Fru Spion.

Hva nu! Nej, bor på den bara! Sophia.

»

Hvad är det, fom Ni har fagt åt Mamfeli SlipiTop?*

Fru Ettemnabb.

Nå, den fqallerbyttanT A hon va få ftrångt förbuden! . . . .

Slipslop, rääi.

Jag? . . . Nej, jag har ingen ting fagt ... då ä frun . . .

Fru Äppelmos

Åh, hva no? Å de inte Ni, fom kom t-e mej för te beråtta har Ni bar hört .. . .Slipslop tii Fru Eitevriåbb.

Men , fåj på ii't famvete, min fö-ta Fru Etternåfob, orr. då inte i Fru Spion ....

Fru Etternäbb,

Tyfl då!

Sophia.

Men, förklara mej den hir nedriga gåtan! Det här gemena fqvallret! — Hvar-fore Jka man fäja at jag ä dôd, â at min far inte å min far?

Fru Spion,

Nå, då va ockfå mycke våfende för ett litet Jappri! — Dä ä Mamfell Slip-flop, fom ä galen efter Leander, å fom ha iört ikring allt då här, for te få honom igen ifrån Er.

c

Fru Äppelmos.

Nå, dä vara för ko gement, minkåra Mamfell Slipilop ! —• Â få te blanda mej i täcke raljier 5 ett täcke fruntimmer fom jag ä ! , 1

Slipslop.

Jag har ingen ting funnit opp, å in. gen ting fört ikring, dä förfäkrar jag.—Men, få fåj då hur då ä; Fru Etternäbb! Ni va ju tellads?

Sophia , for mår ad än-vu mer.

Huru ? — Ho:i äl/kar Leander?

, Fru Spion.

«

Ah, vasferra tri! dä vet hela Stan. —- Hon hi ju vare mä honom flera gånger på Släd-partie ?— Han ha länge gått te henne} fräga Kufin Etternåbb bara!

Fru Ettiirnabb.

Nå, nå, ma fcher, du a någe iiak ockfå. Då å väl fannt, at den ilackars Mamfell Slipilop ä lite ofcröitlig for Leandérs XkuIJ, å at han ibiand har gjort henne vifiter, fom hon fjelf har fagt ofs. . . . Men dä bör du inte oroa dej öfver Kufin Sophia, för dä har alldrig varit fråga dm något giftermål dem i-meilan. Hva dokumenterna angår, få ä då fanning. Du ä begrafven i Norrköping. min fota Kufin lilla; men man bör hora efter hur det hånger ihop. Du å inte den förfta. fom ha blifve lefvande begrafven i hemlighet: jag hade en Svä-gerika jag, å när hon ikulle gifta fej iérfta gången .... jag måiie berätta er den hiftorien ....SöPHIA.

Ack, nej! Låmna ofs i irid mä Era Hiftorier!

Fru Äppelmos , i det hon gär.

Jag beklagar rått möcke, min kåra Mamfell Sophia ! Jag hade cckfå få når kommit i Slågtlkapen må, men nu fir då inte få ut.

Slipslop, gar och kommer tillbaka.

I alia fall få måtte jag fåja. at dä å alltför obeJkedligt te blanda en. hederlig och oikyldig flicka uti ert fcjvaller, ceh låta hefine pasfera för dä hon inta ä. — Men Niika få betaia mej då, min kåra Fru Spion, ä Ni mä 3 Fru Etter» näbb» (Jion g dr.')

Fru EtternÅbb.

Då ä da jag allte ha fagt dej, Ku» fin. Du ikulie fpaia din tunga lite mera, få kom du inte i ovåfende. — Nej, tacka vill jag mej i jag kan höra allting, å jag fäjer inte ett ol, därföre ä ja ockfå äiJkad utåf hela verlden. Aclies Ku fin Fia!SJUNDE scenen.

Sophia. Fru Spion.

Fru Spjon.

Hor på Kufin : Du /ka få tro mej, om du vili, men jag viil d<5 hår pä ftäi-iet , om jag tånkt göra dej något ondt må då här. — Nej, Gubevars! Men jag vet intet hur di forgjorda fqvalierbyttorna bar fej åt för te locka't uturmej; för eijeft å jag hemligheten fjelf, dä ika in-gen kunna fäja annat. — Men , vasferra tri! Du å cckfå lite ftoit, lite ftor på dej ibland, om jag Jka fåja, en annart menni/ka kan tycka illa om da. — Vi å männifkor alla! — Å fedan * när man ä förargad, få tar man inte £å noga värS på dä man fåjer . „ . t

ÅTTONDE SCENEN.

L san der. Sophia. Fru Spiofi.

Herr Tu fe nf kö g.

Sophia.

Ack, min kåra Leander l jag åt förlorad! — Jag är otröftelig! — Huf /ka dsi na gå med ofslLeanoer.

Vi föker Herr Hederberg öfverallt, utan at kunna träffa honom.

Herr Tusenskön.

Den här nyheten å verkeligen lite befynnerlig, a jag vet inte för min del hva jag fka fäj.a därom. — Per exempel: hennes herifar lär förmodeligen bäft veta fammanhanget?

Sophia.

Ack! . . . Utaf det jag hqrt, är jag redan öfvertygad ... Jag fer vål, at jag intet å hans dotter.

Herr Tusenskön.

Dä katfjagjuft inte veta; men i gar aftons hade han några ut-latelfer, för te iåta mej förftå, at han inte var hennes far. — Jag gaf inte få noga aktning därpå då; men nu, efter allt utfeende, få fer jag at det börjar fe ut, fom det per exempel vore alfvare.

Fru Spion, förfåldt.

Dä: fom å då vårlta utaf allt ihop är då, at'Hederbergs hela ilägt kanike nu tånker på te få årfva honom. Då gör mej ondt for Sophia, för jag för min del förfåkrar heligt . . .Leandsr , ironijkt.

Ja, jag vet at Borgmåilaren Åppel-mos redan år anlitad, och at han fast löften ....

Fru Spion.

Huru ?

Sophia.

. Men, om jag intet år Hederbergs dotter, hvars dotter är jag då?

Herr Tusenskön

Si, dä å jufi då, fom jag funderar på; Ty fåfom Hederberg alldrig velat ta* ia om då, få måtte då per exempel inte vara gode te fäja,

Sophia.

Ack, Leander* Jag lår åndå förlora Er! ....

Lrander.

Min kåra Sophia! Jag vill alldrig aga någon annan. Men . . . endaft min far ... .

Herr Tusenskön,

Då går mej verkeligen ondt om er. Hår på: per exempel, jag har alltid hållitlit utaf den lilla vackra Sophia; och jag /kulle intet vill ja fe henne olycklig Jag år ogift ånnu, a ä tämmeligen till åren. Pofito, jag gör henne till min

arfvinge? Jag har Sextufeod plåtar i årlig ränta, å åndå någon ting apart. Denria condition /ka per-exempel fä bli laafen till ert äg-tenikaps-kontrakt; och om intet Er far finner iig dårvid* få måtte han per e» xempel vara en ganfka obillig man.

SoPHIA.

Ack, min Herre! — Hvilket ädel® mod!

Fru SpIon.

Åh, fi dår har vi dä fom hjelper alltfammans. — Vasferra tril Sextufend plåtars r.inta! Jag vet många» fom ha gift fej för mytket mindre»

Leandér.

Jag hoppas, at min far på mina böner ikall famtycka dårtik — — Min Herrei Min bäfta Välgörare! jag har at tacka er för hela min fållhet. — Huf Jka jag kunna erkånna er godhet?

Herr Tusenskön.

Nä nej! Då blir inte förr, ån efter mia död. — Dä koftar mej fåledes inte en ftyfver. £Leander.

Lika mycket! — Min tackfamhét •»s

NIONDE SCENEN.

De FÖffe. HederbérG;

Sophia, fiortar i Heåtr» bergi ärmar.

Åck ! min far* min karafte far! . * År det vål farit* at jag intet är Er dot* ter?

Hedéäberg.

Efter Syfter Spioh, — Deh SqvaU lerbyttan har gått och fpiidt ut ailtfam-mans, fom jag fått höra* få får jag val Jof at bekåhna . *.* Nej, min kåra Soe phia t jag år intet Er får.

(Gefte i glädje af fru Spion.)

SÖPHIÄ.

Meh* hvefö är då min farf Heöe&berg.

Tålamod! jäg bar i riågrå år trödt Er far vara dSd öcb tänkt at antaga ei fom min Dotter, emedan jag ickte fått höra något utaf hoiiom. Msn jtfft nu fåt jag til min förundhm veta, at han iltall vara kommen till Staden, ösh ät häri lös ker mej öfveräilt.RvfmrM *

Herr Tusenskön.

Då å utan tvifvel en hederlig å ån* Ölfidig perfori?

Hedekberg.

ja, det förfakrär jag. Det år ert iiian, fom år mycket bärtre än jag. — Dd ikä fnart bli nöjd ^ min Mia Sophia! Och Leähder nog lycklig, ät bli linåg åt en rik Kbpmah, fom nu kommer tillbaka från Italietn

Ffu Spion,

Én rik Köpman fråh Itaiien! Vasler-fä tri! jag mäftö gå å tala om då för alla jag råkar, Hvå dä ika göra för biiU lef kring hela Stan! (Hon går foft ut.y Herr Tusenskön

Så där får man rått på finä föräldrar ibland från alla verldfens ändar, pef exempel!

SophiA , ii H Heder bergi

Åck, miri Herre! * * * * Ni återges mej mit lif!

LéAndér.

Hvllken lycklig förändring?

Hederberg.

Döm fjelf om min glådje utaf Stthct, naed hvilken jag alltid ömfa»ftatdej, när jag upfoftrat dej fora min egea dotter !

Sophia.

Ack, ja! Mitt hjerta Ikall alldrig förgäta er god bet!

Herr Tusenskön.

Per exempel, lät ofs gå hem få län-gej få får i tala vidare om faken.

TREDJE AKTEN.

En annan plats i Staden.

FÖRSTA SCENEN. Edeiman. Barbarossa, med Lådan, Barbarossa.

E vero, Signorj vacker fcbtat !(£/««-gcr\) Stocolma e una bella cittå ... *

Edelman.

Mycket förändrad och mycket vackrare, ån då jag for bort. — Det ar bä-ra befynnerligit, at jag intet kan träffa den jag föker.

Barbarossa.

Ah Signor! I fchtor fchtat fvar & träffa aile de perfone man föka.

Edelman.

Men, min kåra Herr Barbarosfa, når vi var tillfammans på fartyget under hit-refan, få fa Ni ju, at Ni kånde hela Stockholm, efter Ni hade varit dår få mycket ?

Barbarossa.

O fi! Ya tjena alle de gater, inte alle de ingevånerj tutte le firade, ma non tutto cittadino.

Edelman.

Men Ikulle Ni intet till åfventyri kånna någon, iom heter Hederberg.

Barbarossa.

O Perdio! Lo conosco ben, e della mia prattica!

Edelman.

Så fåj mej då hvar han bor?

Barbarossa.

(Sagta.) Inte veta.Ëdelman, jag ville likväl få gerna träffa hpn§iflç

Barbarossa.

Den Ârrrç vara^ angelägen te fi p$}

Euklman.

Ack! Jag år visfi angelägen at fa f® honom. Dä ä nu fnart fexton år, feçjan jag anförtrodd^ hono.n\ det kårafle jag har i yerlden,

Earçarossa,

Eh diavolo ! . . . . Qvatrini contan-ti? Argento > De l’argent i (Sagta.) gn| mpito ?

Edelman.

Ack nej ! Jag ikulle intet vara få angelågen? öm det intet vore annat.— Jag iåmna honom min enda dotter, när jag refle utur Riket med min huftru, för at Jyfta ett arf i Livorno.

Barbarossa.

E vero? — Vosfignoria refa ytan Rike; ta Madama på fin iånga refa i Li-vorno, å lägga la Donzella hemma? Qli! Inte ya görr çofi,Edelman.

Men jas hade mina ordfaker därtill; pch min huftru v|lle inte lita mej reía, gtati at följa med.

Parbarossa.

Aa! Då va åå ftore cqrraggie på Madama!

Edelman.

Min Dotter var ockíá ett litet och fpädt bam', íom jag inte gema ville af-ventyra för alla de befvårligheter, iom átfólja en refa. - Den bår iiederberg yar då i NorrkPP^g» Pr jag hade mm handel. Hans enda ¿otter dog; han var min bäfia vän, och han tog emot mitt barn, jämte en t^mmelig i^rna pen, pingar, på det at défs upfofiran inte Je vara ponom till få ftor laft.

ESarearossa.

Å i all den Jonge-tid inte vosrigOQ* yia fått nåre novelle utanpå Mamfell|

Edelman.

Om Ni vifte allt det fom handt mej? de många refor jag måft göra; ds åfven-tyr jag utftått 5 min hultms dödj norm* ^åderj ikeppstjrottj fångenikap . « . ochbekymmer på alla fått. — Jag kan in. tei påminna mej allt, utan at undra fjel£ huru jag kunnat genomgå få mycket. Himlen vare lof! Jag hade åndå någon förmögenhet öfrig, fom jag handt infam-la ; jag har lyckligt och vål kommit hit öfver Holland, och det fattas mej nu intet mera för min tillfridsftållelfe, ån at Jag återfinner min dotter.

Barbarossa.

Perdio! Ya må ftå ut molte aven« ture: De Tedfche? . . . Hol mich der Cucu, gute leute par ci par la! — De Polache ? . , . Sono brave gente; huona terra per le mercatore! — De Svenne-ike ? . . . , Må bra folk! Evviva la Svezia J

Edelman.

Nå, nu lår Ni väl föra mycket va« ror med Er?

Barbarossa,

Oh fi, alle forte rariteten. Moron börja min handel på fålja hela Stocolm.

Edeiman.

Tyft! Si dår kommer ett Fruntimmer 5 Hon kånner fäkert fitt grannikap, och häromkring ikall han bo.ANDRA SCENEN.

Edelman. Barbarossa. Fru Spion.

Fru Spion , affides

En rik Köpman! . . . .* Jo, ta mej katten! .... Nu lår Mamfell Sophia, kan tänka,. komma te fatta nåfan åndå högre i vidret. — Och Herr Leander ! Vasferra tri, hva fSrnåm han nu blir med fin fru , Ijkfom många andra! —> Då ä å faneken, hva lyckan Ikuffar fram forrt folk r verlden. Hon har under detta avancerat från fm port, utan at fe de

and/a.)

Edelman.

Förlåt mej, min Fru! — Får jag lo£ at tala med henne ett ord?

Fru Spion.

Ja gerna, om då vore fyra!

Edeiman.

Skulle Ni inte kunna låmna me;.. »

Fru Spion, fort.

Å jo! Ja /ka kunna lämna Herrn allt hva Herin behagar. Jag fer, at min Herre kommer utomlands ifrån; Era kläder å visft inte i modet. Jag har enhjertans vacker Frack med flörfta å pya® fte knappar, butelje.färg på Klådet, Sidenfoder och randiga underkläder, till 3 må ftrumporna. Jag har köpt den pa er> Miniüer.auktion, â min Herre ika fa den för ett alltför godt köp. jag bar a‘|t hvad man begår, i fynnerhet Lurendfa-oerier till ialu, å min grafiöfa Herres od, mjuka tjenarinna har den fqrnämfta Nipt perbod i hela Stockholm,

Edeiman.

Nej; jag ville frå g^, om intet Frun ikulle kunna lijmna mej någon underråt. telfe om en Handejsman liår i Stockholm^ fom heter Hederberg?

Fru Spion.

Per Magnusfon Hederberg? Sonrç ä Rädmans-fon ifrån Norrköping?

Edelmaiî.

Ja juft han!

fru Spion?

Om jag kånner honom? Min mor va hans kötfliga Syfter; Men han va. yngfta Sonen, å min Mor va 14 år, ic? månader 24 dagar II timmar och 7 minuter äldre an han. Han har nu för fjtj år fen lagt: ner fin' handel, å lefvçrfina penningar, å Han har en Brorsdotf

ter ockfå hår i Stan, fom ä i Compag-

nie må mej nu for tiden. Han har reft

fnycht på markpar i fina dar.

Edelman,

Alldeles. Men är han v^rkfligen nu i Stockholm?

Fru Spion.

Ja, Gubeyprs; min Herre!

Edelman.

Por han jångt härifrån?

Fru Spion.

Straxt d;lr borta, min grr^öfa Her* re! — Men i dag har han mycke te i>efiåi!a: Han /ka göra förlofning åt fm doter*, kan tanka! .... Om då eljeft blir åf.

Edelman.

Hans dotter?

Fru Spion.

Ja, då fka fa heta} men hon å äti-då inte hans doter.

Edelman.

Men, hur kan NTi veta det min fru?

Under hennes prat går Barlarosfa om-htfng, få at han flår till huger om EdelmantFrn Spion.

Ah , Gubevars! Hvem ä då fom inte vet då? — Dä ha länge varit i hvars mans mun. Guikelof, at vi, fom a hans flågtingar, ha fått rått på fanningen, för vi va inte mycke fägnade utaf den dk‘r lilla Kufmen. Kan tånka den där Mam-fell Sophia, för få heter hon, gjorde fej till, å ville vara grann t å ville behaga, å få virlare; å man tycker inte mycke om fadana dar fmå artigheter i en belked-lig familj.

Edeiman.

Sophias ilågtingar va då mifsnöjda med henne?

Fru Spion.

Herrn ika få höra: Den dår flickan. . . jag förlåter henne gerna för min del . . . hon å ung, hon å vacker, hon å alltför väl upfoftradj men hon går å dårjåmte grann fom en Opera-Dame» ä /ka gerna tala Franiyikå ibland. Herrana tycker om fådant. . Dä å juft da di viil ha. En fådan gyckeldocka får fnart bekantikap i verldenj hon blir flor pa fej .. . å hva händer? — Folket gör fina omdömen , . . . ä hvem kan förbjuda dem att tala om hvad fom pas® ferar iEdelman.

{Affides) Ack, hvad jag hor! (Titt Fru Spion). Hon har då ådragit fig några vidriga omdömen ?

Fru Spion.

(Faljkt) Åh lappri! fom hon ville dii-fmtilera: Åh! ... Verlden år ju fuil må folk, iom inte viil något häldre ån taia illa om andra 5 i fynnerhet om fruntimmer i — Jag för min del, jag tycker al)— drig om fådant, för jag å alldrig den » fom vill tänka ilia om någon. Men, di å bara en vifs Herr Per Exempe! von Ta* fenikön, fom å Hederbergs Stallbroder, kan tro .... di ha varit lif å fjål allt fen hans falig huftrus tid, för då kunde han ikaka connoisfancer utur armar-na * . . den där Herr Hof-juni$.aren Tu-fenlkån, fom har litqt pengar, han håller nu Mamfell Sophia å hennes far ftån-digt fållikap; å då ikulle åndå vara ingen ting, om då inte vore dag ut å oag in, ånda intill fent på nättema.

Ebelman. .

Ack! . . . Den manniikans tal, fön-derfliter mitt hjerta! — Jag vågar intet yppa, at jag år hennes far. — (Till FruSpion.) Men i i i huru kafi Hederbérg iiliåta j i i !

Fru Spion.

Nu å dä likväl ilut aärpå; eller ta? faken åtminftone ett annat utfeende: Hon fka nu gifta fej mä en, fom kaliar ifej Leanderj Herr Hof-juhkeren Tufen-/kön har ockfå fin godå del i det gifter* inålet. Kart tro, han gör hii af van/kap ' Mamfell Sophia till fm enda arfvingej för det hon tär Leandef; Jag förfåkrar teftaiiiehtét å inte få iiteh Nå, hva tycker Herrn? Kan inte fådant ge folk äriledning at tala? * i . jö^ tro mej . ^ ä

1 delman. fNågot affdes åt Barbarosfa.)

jag år utorft tnig af håpenhet och forg! Kunde jag tro, ar här jag återvin-fier mirt dötter* jag ikulle vara olyckli-§äre j ån om jäg alldeles förlorat henne*

BarbarossA

Patienzä Signor! intes ttytt tåcke ö| ¿e Flickorna!

Fru Spiötf*

Hvä fåjer Herrarna? Då fir ut fofil Ni ikulle ta er något cärä utaf den difMäfofell Sophia? — Kaniké hågort äf tieftarhe kånner hennes far?

Barbarosfa går tillbaka.

Édélmaii.

jo, jag kånft&f honom.

Fru Spion*

Hederberg fåger, at det Sr en K5p* fnan ifrån Itaiiehj /kulle det vara Herrrt ijelf ?

Edelmån.

Å nej J det är alldeles intet jäg. Eli fådan dotter förtjenar visft inte, at jag ferkännet henne.i

Fru Spiön.

Men, fäj rhej då* hvem fom a héfia aes far ?

EdelmAn.--

Bii å , i k déti här Herrih

Fru Spions

ii vem?

ÉfciiMÅiii

Öen hår marinen* förö Ni fer hår.

Ffu SpiONi Stiger v ärr ra fieg tillbaka Och jlår hop håndYtn.

Den dromeidarjen? ha, ha, haj Dä ä clå den rika Köpman frln Italien? Åta gwiföilåta mej! - * Då va för koftligt!Dä å <3å Ap-anfigtet fom gick ikring ma giasögon för några år fedan!

Barbarossa.

Madamä känna igen på raej ?

Fru Spion. Smädjh-att ande»

Åh, hvem känner inte er? (Hon går på andra Jidan) — Nå , min kära pappa Barbarosfa , har Ni nåra goda å vackra glasögon nu för tiden?

Barbarossa.

A la excellenta! — Men Madam a goa ögon. Då Madama blifva kjärringå, ya komma få prattique.

Fru Spion, förargad.

Ahj /käms å dra få långt vågen räcker! — innan jag blir käring iå ligger Ni tri alnar under jord Ni, då fka ja fåja er, jag. — Nej, hör på den gamla Babian bara!

EdelmAN, afjides med mycken for g.

Hederberg ika vara mej anfvarig för den elaka upfoftran han gifvit min Dotter, (Till Barbarosfa). Kom! kom lät ofs gå!

Bar-Barbarossa till Fru Spion»

Åh! intå ond, vackra Donna! — Ja alla Damers vån i Stockholm, ja kån» na nu Madam ockfå j ja komma nog pa henne i fin bouttica, hon fåi då mycke fla/ker å lavende åf mej. De gåL

Fru Spion.

Gå, fäjer jag, för raggen I våld! Må en fådan Buffel handlar jag alldrig.

TREDJE SCENEN.

Fru Spion. Fru Etternäb*» M:lle Stipstop.

Fru SpiCN, nigra agnai blick enfam.

Ack! • . . Jag vet inte hvar jag åe . . . Dä va för bålt! — Men, jag be« griper inte Hederberg? ... K han inte rätt ilug ? — Å den högt förnäma Mam-fell Fia, kan tå‘nka! När bon far veta dl hår, hva hon lår bli ilagen! Ack, horn lår alldrig refa fej efter ett fådant falll — Men, min fjål, i fej fjelft ... få 5 iä alltför roligt . ... di å för pufslu-ftiji tj jag kan inte hålla mej från Ikratt#

FFru EttjernÅbb.

Hva å dä Kufm Spion? Du £ fl hjertans glad!

Fru Spion.

Ack, då ä för präktigt! Da a föf Iköntl Kom ika jag fåja er » » , .

SlIPSLOP.

Åh min f5ta fru Spion, var få go å föj om åi å någa nytt! Kanike Leän.

der * # * *.

Fru SpioN.

Åh* da ä fprittfpångande nytt» dä f6rfäkrat jag. Vet Ni at Sophias far, ha, ha» ha . » »

Fru ExternÅBttv

Ja, Sophias far?

Fru Spiön.

Han har kommit te Stan » , . fca, tia ♦ * * »

Supsiop*

Nå! . . . Må ftolt å grant ekipafie?

Fru Spion.

Stolt å grant ekipafie ? •— en bondkärra; å kanike te fots ockla* am feaa harjoågot på fötterna cljefkFru ëtTermÂbb.

Te fûts! Ërt riker Kôpman ?

Fru Spion.

Ja, dä ä en koAelig Seigneur! Jaa iâg honom nyfs.

Sirpstô¥>4

Så Frun kSnner honom redanÍ

Fra Spion.

Ja, Ni känner honom väl med. Jag vill fvära pa ä£ helä Stockholm kânnetf honom»

Fru ËtTERNABf*

Men, hvem á då då?

Fru SfioK»

Då ä . . Gisfa/ eth Ni kanj Kri

jika få gisía te mårås !

Slipslop

Äh men ... få plåga of* då intet iå långe !

Fru Spion.

Jo men; dä 8 rätt den famma Ka« éol/ka Srtiåkrämarn, fom för några är fedan gick ikring öfver allt på torg å ga» iofj å Cafifehus å Källare, , . Må eslåda fram fSr fej mä luktflaikor, raktvål, glasögon å pipbufvun.

Fru Etternabb.

Huru? Den Italienarn, må tokroliga namnet? —* Ja mins inte hur dä va nu igen . . .. BarbarufFa? . . . eller Barbarosfa!

Fru Spion.

Ja, Barbarosfa, ja! “ Men faj-ona dä inte å comikt, efter allt dä våfende Hederberg har gordt må fin MamfeN Sophia? — Ack! jag kan /kratta mej te dåds — Då å likväl inte beikedligt te le fä där åt fin näftas olyckor. Men ock-få, hi, hi, hi! hvarföre händer dä tacka där olyckor, fom ä få löjliga? ... I fynnerhet . . . när jag tånker på då åf-ventyre på vifiten i dag ... få kan jag inte låta bli — hi, hi, hi!

. SuPSLOP.

Men vet den ftackars Leander utaf *li dår ånnu ?

Fru Spion.

Snart eller fent> få får han vål vetat. Slipslok.

Men . . . jag tycker han borde un« derråttas därom, innan han begår den dårikapen å viger fej må Sophia iFru EtternÅbb»

Men vet du hva Kufin Spion, st |ag inte kan tro dä dår? — Du ä lika få ftor måftarinna te fåttä opp löjliga hi» ftorier, fom te fätta opp vackra måsfor. Men . « . den hår hiftorien ä lite f&$‘ ftark.

Fru SpioN»

Jag fåtter alldrig opp några hifto» rier. Då fom jag fa Er i jåns, har Ni ju fett at dä ä fant? — Nå! dä å på famma fått: ockfå mä dä jag nu fåjer Er, Jag har fett., karlen j jag har talt med honom; han å Sophias far; han ha int# nekt därtill; å då hans res-kamrat fom har fagt mej då i hans nårvaro.

FJERDE SCENEN*

Hr Åppeimos. Hr Tusenskö v.

Leander. Slipslop. Fru SpioH* Fru Etterkåbb.

Herr Tusenskön.

Aah 4 . I Si Fruntimmerna alla til uti Konverfation! . . År det något oyty t per exempel?

Herr ÅppeiMo».

Någon vidare uplysning?Fru Spion.

Åh! . . . Allt blir innan kerrt både uplyft å klart. Herr Hof-Junkarn Pehr Exempel von Tufenikön kan tånka, fom jbar blifvit kallad te vittne vid förlofnin-gen, Gubevars, bör visft vara når varan, de för at fe och höra all ting,

Leandek,

Hvad ika han fe? — Da i hugg. «rms^tungor!

Fru Spion.

Jo-o, han ika få fi då fom jag har frtt, I höra då jag har hört. — Den där I präktiga Sdgneurn ! den dår galanta Köp*

tnan, fom kommit tillbaka från Italien!

Den där hederliga I rika fadren j „ . Ho. nom har jag redan fett å talt må, jag. Herr Åppeimos,

Når då? På hvad ftälle? Och ibvari uåmro ?

Fru Spion, firat t ande,

Jufl har, å då nu nyfs, å i hsjns rfs«kamrats närvaro, -*> Han hade tjll å i*»ä en hoper fmå kramvaror på fej ock-iä, å bjöd <ut åt mej.

Herr Tusenskön, torrjkrattnr, Hel En Köpman, fom kommer ifrån fina refor» går och bär fmå kragovaror på fej? Fru Spion*

Ta, g5r han få. — Å då bäfta i öä, at hyran får hans Bod inte kommer te kofta honom mycke.

Hr Äppelmos.

Jag förflår inte det här.

Hr Tusenskön.

Det måtte, per exempel alldrig hånga rått ihop. Man lk.a alltid ledsna vid deras inventioner,

Leander.

Ut ofs gå hem till Herr Hederberg få får di fladdra båft di vill.

Slipslop.

Nej, hör min kära Leander: Jag har inte hjerta at le, fom di g6r, å jag tar för mycken del uti ert vål, för at lemna er i ovifshet. Tro mej , Sophias far å hitkommen} man har fett honom, man har talt mä honom , å dä ä fant.

Fru Spion.

Ja, å han {Sker Hederberg ölver allt»

Herr Åp.pelmos.

Na, då får man foart rått på faw-«»aahangeto {afådet.) Jag fruktar, at de*fclir ingen procefs, och a t jag mifter miti arfvode.

Siipslop, till Lem der.

Men Ni kan alldrig föreftalla er hvem hennes far år? — Ack! jag törs »äftan iate fäja er dä. — Då ä aen gamla Italienarn må randa fvaita Peruken och röda ikågget, fom går i kring må lådan.

Leander.

Hvad år det för en Saga?

Fru EtternAbb, teende.

Jo, då ä juft han, fom gär å fåfjsr faktvål, å^glasögon, å fmå faxar, å kork* Skrufvar, å Engel/ka knapparna.

Leander.

Men jag begriper intet det hår?

Siipslqp.

Dä ges likvål ingen ting fannarei Dä enda jag inte förflår, å då, hur Herr Hederberg kunnat vilja fpela er ett få fult bedrägeri. — Kom nu ihog, at dä ä jag fom underrättar er därom, å ta er te vara. — Innan mårås ä då bekant öfver »Ut, å betånk hva tal Ni då får om er. Sit Ni, jag gråter redaa tför er IkuILFarväH . • » jag ikulle inte kunna fe er

iorgi utan at förtvifla fjelf. — Ack, min kåra Herr Leander! Dygden och troheten å ganika rara i verlden, å när mari har funnit dem, fä vill man inte hålla fej vid dem. (Hon går.~)

Fru EtterNÅbb. *

Jag ¿n/kar, at er Svårfar må fnart ta er in med uti Cn handel. Dä blir at förtjena mer ån man tror.

Fru Spion.

Å når era ögon inte flår ut längre te föra häns böcker, få har Ni glasögort ur förfia hand. (Hon går).

Fru Etternåbb.

Jag ber ödmjukaft om min kompli-♦nang till Mamfell Barbarufia! (Hon

går.)

FEMTE SCENEN,

Herr Åfpelmos. Leander,

Herr Tufenfköo.

Lbander.

Men, kan någon förklara mej hvaä allt det bår vill fåga?Herr Äppelmos. -

De tycktes vara tåmfneligen fi« kra på fm fak, faft de voro något jf-riga.

ILeandeä,

Skalle det vara möjeligt, at Sophia kunde vara dotter åt en fådan far i

Herr Tusenskön.

På det vifet, fom Mamfell Slipflop aflade fin berättelfe, få . tyckes det vara näftan utom aH tyifvel. — Stackars flic* ka! Hon gret per exempel på alfyare — Dä va inte narri då!

Leandek,

En flicka af ildana egenikaper iom Sophia 1 iå älikansvård!

Herr Tusenskön.

Åh! . . . jag har i min ungdom fett dem, fom varit ratt iå vackra, i Upia-la. Där yar i mina dagar per exempel en fröken ...

Leand*r.

Nej, det ikäll ingen inbilla mig få-éant! — Och favad? ^Skullé Hederberg velat bedraga på ett iådant^fatt? * ♦Xtfntme\ gi

Herr Äppelmos. '

. Jag bar aHtid hållit Hsderberg f&r «B befkedlig man; ram nu vöt jag inta* hvad jag A^all tro. , . . Ty förut ha^r han vierkeligerj fagt* at ,hon vore harvs dotter.

; ' Leanper.'

Och velat gifta bort hen-ne, fora fädan?

Herr Tusenskön,

Dä å fa jäT . '

Herr Åp felmos.

Och nu, fedan hemligheten börjat uptåckas, fäger han at hon år dotter åt en rik Köpmanfotn våntas-hvar miruit; at

han fnart ikall vifa hofiom för alla — Och allt det fager han utan-vidare expli-kation. Hum! Det dår ier intet bra ut,

Herr Tusenskön.

Det tyckes få vara.

Leandbr.

Hvad Jka^man göra nu då?

Herr Äppelmos.

Som jag har fagt; intet mera tanka på det gifter målet. När jag genom »i»Iiufiru före/log det hår pariief, med Er fars famtycke, få trodde jag at ail ting hängde rått ihop; men fedan jag ofor« tnodadt, igenom nog tydliga dokumen-\er blef underrättad, at den dar fåfte-taon verkeligen vore et främmande bar», få har jag Ikrifvit er far till. Jag år honom och Gudi anfvarig för er välfdrd* Det är updagadt at hon intet är Hederbergs dotter; hennes hårkomii år nog ringa ; hon torde kanffce få gå ifrån Hederbergs hus få fattig, fom hon kom dit; för om jag ikall fäga fanniagen» få våga hans Jlågtingar all ting, för at pro* cesfa fig till arfsrättigheten efter honom. Man har redan anlitat mig om fullmag-i iigikapetj jag har icke kunnat neka därtill , och jag anfvarar inför din far för bvad jag gjort.

Herr Tusenskön.

Men, per exempel, om jag håll« snitt löfte at göra henne till min arf-vinge?

Herr Äppelmos.

Mefl, min goda H«srr Hof-Junkara! Jjvad hjelper det, när hon äger en fa föraktlig hårkomft? Tror Herrn, at aån-fm jag eller Leanders far famtycker till«n fådan förbindelfei Nej, det iår in. tet ike.

SJETTE SCENEN*

Herr Äppelmos. Sophia. Le andek. Herr Tusenskön.

Sophia.

Ack, mina Herrar! . . . Ack! Lean-éer! * . . År det vål faot, at min far år hitkommen 1 . . . Har ingen af er ta.lt med honcm? , » . Jag dör af otålighet at få fe honom.

Herr Äppelmos.

Jo, jo; min {tackars -falla' vackra Mamfell Sophia, Ni får vål fe honom,

Sophia.

Herr Hederberg fajer, at han år éa ganika rik och förmögen man?

Herr Tusenskön.

Det kan vål vara möjeligt. Man får intet ikåda hunden efter håren. Per éxenipel, det är mycket folk, fom intes ier ut dårföre.

Sophia.

Men, nåt kan jag få fe honom då2Leander.

Min kåra Sophia .... Ni får ticU nog fe honom.

Sophia.

Men , . . med hvilken tvetydighet Ni Oger tnig detta| . . Ni <3.61jer någon obehaglig hemlighet? År det ännu något hinder emot vår förening? . . . Mån tro han intet Ikuile vilja ....

Herr Tusenskön.

Det kunde ockfå vara möjeligt. Det folkilaget har envifa hufvuden.

Herr Äppelmos.

Det hinder defsutom, fom deras religion, eller deras fyfteme, famt lefnads. och tänkefått — utom hvad lagens bok* ftaf fäger — kunde göra . . .

SoPHiA.

Hvad vill det fäga? — Hans fyftera må vara alldrig iå mycket böjdt föt han. déls-vinft, och Hans lefnadsfått får fpar* famheten, få kan han iindå alldrig ha nog grymt hjerta at göra mej olycklig. — Mina herrar, jag befvär er, tala för mej och Leander hos honom! Spar ingenting at férmå. honrom till billighet, öm jag/kulle förlora min ålfkaåe Leander, fa ikulle jag bli otröftelig för all min lifs-tid. Sorg och förtviflan ikulle fmånin-gora förtära mej, och min far ikulle fä den harmen, at i förtid fe fm dotter i grafveö.

Leander.

(/QffiAts) Ack! hvad detta kollar på mitt hjerta! — Sophia! Jag har alldrig bedragit dig*,, jag ällkar dig ånnu . . . mer ån nånfin . . . Men jag måfie . . . jag år tvungen fäja dig, at — Vi ha intet m«ra något hopp.

Sophia.

Intet hopp mer! hvad hör jag? År det möjligt i

Leander.

Er far är hitkommen — han år hand-tonde —- det är fantj — men hans handel ...

Sophia*

Tala! har han blifvit olycklig?

Leander.

Nej, intet mera åa förrj men . . „

han år ... .

SOPHU.

Hvad äs hanSLeander.

Det fötfäkras, at han år . ^ ;

Herr Tusenskön.

Per exempel, man kan fåja at bas år — PapiiW jz-j juft Papift!

Sophia.

Jag förftår er intet ?

Herr Äppelmos»

Mitt fiäckars barn! Man b5r intet dölja det längre fSr ec. Er far år Ca-thol/k, Italienare tilj Nation, och ibland de fimplare på köpet. Hans Köpmans, ikap är bara med Luktfla/kor, raktvål och glasögon. Ni har kanlke fjelf fett honom förr. Det är dårfSre fom Heder-berg alltid talat få förtåckt, ndr man frågat honom något i faken.

Sophia.

Gud! . .. Hvad fäjer Ni, Herre? — Ack, Leander! . . . Jag år förlorad. . . • (Hon kaftar ßg i Leanders armar.) Jag dör! . . .

Leander.

Sophia! Min kära Sophia! Sanfa Er. Jag är rätt få mycket at beklaga,

iomifom Ni. Mitt hjerta kän alldrig forlöra 3e kånilor, fom Ni väckt ilti det fam~ ima. Jag ifkall alldrig älfka någoö an.

nan. Och den enda tröiien uti min oä

lycka ikall bli, at endaft tänka på érj och känna a,t jag tillber er.

Sophia , fom Ster knmtnil fig fört.

Léander! „ . Ni kan intet tvifla oth fcin ömhet. . . . Den ikall råcka med Smitt lif. . . . Mitt hjerta ikali i min o-lycka.

Herr Tusenskön.

Ty fl > tyil | fe dår kommer Heder-berg !

Leanöer.

Ja 5 det år fäkert er far, föisn år riieä ikönom; Jo, fi dår!

, Sophia , får fe Éarbaroifa oth fpringer borh

Gud! Jag kän inte fe hosom t GSJUNDE SCENEN» '

Herr Åppe lmos. Hederberg.

Ede lm an. Leander. -Barra ro ssa Herr Tusenskön.

Hederbbrg.

Sophia! — Sophia! — Hvart tar hon vågen na då 1 Hon fpringer un. nan ois! Mån tro någon har ikråmt henne!

Herr Tusenskön.

Det ges, per exempel, en hoper an-figten, fom man intet iå ftraxt kan finn* fej vid.

Edelman fom fttpponerns ej hön Tufenjkön, talar åt Hudar b er g.

Skulls hon frukta at fe mig? Mån tro hon redan år underrättad om de falika rapporter man gaf ofs om henne vid vår ankomft?

Leander., Suckande.

Ack , mina Herrar! Hon år underrättad cm-hela fanningen. (Tackfamt och hujiigt åt Hederberg.) På det fått honblifvit upfoflrad, och fedan hon få länge iefvat uti en fullkomlig öfvertygel-fe . . . . om — fin — fällhet . .-.få år det ju naturligt, at denna dagens han-delfer måite råra hennes ijål på et ömmare fått, än at hon méd lugn och för-r.öjelfe ikuile kunna uthärda dem. (Fän-der Jig till Barbarosfa.') Förlåt mig, min kåra vän, Ni bör intet ta illa opp hvad jag fäger; det är intet mitt upfåt at förarga er;

Barbarossä.

Arga? — Nå Ya alleri arg pä de Signorie. — (Tar fram en Snusdofå med Fruntimmers-portratt utitr tn lådav.') Ecco una bellä pezza, fe voleta com-prar! Non eofta moito.

Hederberg;

Nej, det bör visft icke förarga honom. Efter allt utfeénde få lär det vara Fru Spion, fom fört ut det dår talet«: Men jag ikall fnart komma henne at plikta för läppgäld.

Herr Äppelmos.

Men ... få vida fanning år fan-ning, få har ju intet Fru Spion gjortilla i det? Och ej heller bör man lafia ofs > fom underrättat den ftackars flickan därom. Det Sr en klar fak, at hon fnart eller fent åndå Ikulle få veta hvilken fom vore hannes far, och det obehagliga år alltid båft at veta i förtid.

Edelman.

Jag,har vål intet den äran, at va-ra kånd utaf min Herre; men jag kan intet veta hvad olycka det /kulle vara för henne, om hon blef förklarad för min dotter.

Herr Äppelmos till Edelman, pekande på Barbar osja.

ja få! År min Herre ockfå utaf.det ilags folket ?

Edelman.

Hvad menar Ni rhed det?

Herr Äppelmos^

Jo, min Herre; man har förfäkrät -öfs, at man hade fett Sophias far, at man hade falt med honom, och at det vore den ääår^Gynnaren.Edelman , fmSler.

Jag får icke förarga mig dåröfver. Det var jag fjelf, fom dårtil gaf anJed= ning. -*• Men J3g bör hjelpa Herrarne alla tri utur villfarelfen: Den Sophia fom Hederberg, min Vän, hittills upfödt fom fit barn, hon år verkeligen min dotter; och jag vill hoppas det hon icke ikall Jkåmmas, at hafva igenfunnit fin far u* ti mej.

Hederb.erg till Leander.

Ja, min Vån! Herr Edelman. år den famme Köpman, om hvilken jag talt.

Leander fpringer Edelman i famn.

Ni, min Herre! . . . Sophias far?

Ack, hvad jag år lycklig! (Han jkyth dar ut.)

\

Hederberg,

Hvart tar han vägen?

Herr Tusenskön.

Han fpringer och tröftar Mamfell Sophia. — Per exempel, det är ju gan» fka naturligt det?Herr Äppelmos. (Affdes.)

Ja, det kan få vara det!

OTTONDE SCENEN*

Fru Äppelmos. Herr Äppelmos.

Hederberg. Edelman. Fru Spion. Fru Etternabk, Slipslop. Bakbarossa.

Tusenskön.

*»

Fru Äppelmos.

Fattiger Italienare! Nå dä va rätt kprg<5iB — Då blir då ingen ting åf må hela Mariaget! men 0 dår å alla för» iamlade.

Fru Spion till Barbo-ros fa.

Nå! har Ni fett er dotter ånnu?— År Ni inte glad, fom har et få vackert barn ?

HeD,ERBERG.

Tig, giftiga ormtunga! Se bara hvad n6je hon kan finna, at fpringa med e» lakheter!

Fru EtternÅbb.

»

Ah gubevars, hva ä då f5c elakheter? Å då te vara elak, te gratulera HrHandelsman dår? Han lår vål fa ta emot Mamfelln fom fin dotter åndå, när dä kommer te fjelfva bokflutet. (.Barbarosfa går till vänfter om Tufetjkön.)

Slipslop.

Åh . . . Men fruarne kunde åndå vara litet ikonfammare. Dä å intet be-fkedligt. Jag för min del ä fafligt rörd öfver den ftack-ars Mamfell Sophias o-lycka, och Leander fjelf kan knapf tro hvad del mitt hjerta tar dåruti.

NIONDE SCENEN*

Fru Äppelmos. Hr Äppelmos. Hederberg. Edelman. Sophia. Leander. Fru Spion* .Fru EtternÅbb. M:lje Sllpslop.

Hr Tusenskök. Barbarossa.

Leander.

Ja, min kårafie Sophia . fa dår . . . omfamna din far !

Sophia,

Vånta .... mitt hjerta flår få häftigt . . .Edelman kys/er henm på kindbenet, .

Mitt kära barn! — Jag har då den lyckan, at Huta dej i mina armar! — Hvad hon år äl/kvärd! (Till Hederberg.) Min Vån, hur /kal] jag kunna erkänna din vån/kap, fom bevaras mej en dyr«

bar ikatt? , .

Fru- Äppelmos.

Hva Ferkeln år dä?

Frn Spion och Fru Etternäbb., ha~.

fiigb.

Äh! ... (De tillika med Slipjlop vifa både. blygd ocb harm.)

Hederberg går och tar Sophia i handen.

Se nu min Sophia! . . . Ack! med

livad våiluft jag får 'lämna dej åt din farj

Det år nu honom du blir ikyldig din, barniliga kårlek. . . . Men glöm, likvål inte den ömhet jag alltid vifat dej, öch !|t mej dårföre få behålla din vänskap«

Sophia.

(Till Heder ber g.) Ack, min far. . „ ack, rnin Herre! — Glädjen förhindra#me] at tala! — Ack jag bar nyfs trott mig alldeles förlorad! — Det var ju Ni, pina fruntimmer, fpm förfåkrdde öfvey allt, at jag var et få olyckligt barn?

E delman»

Min Sophia! De berättelfer, fom denna frun gaf mig om ditt upförande, gjorde mig aildeies ovillig at erkånna mig for din far; bch det år jag fjelf, fom i min angilan odv min harm fade henne, at du var dotter tiil den har mannen, fom varit min re§.kamrat från Köpenhamn, ,

Fru Spion.

Nå, gud lej förbarma! Men fi på bara Herm får knapt fatta foten på Stockholms gata, förrän han fjelf börjaf föra ut ofanningar! Jag. vill fråga, om dä ä mitt fel?

Herr Äppelmos.

Och Ni hindrar dem intet i loppet Ni ?

Fru Äppelmos».

Nej, då vili jag lofva;Sophia.

Farväl, mina fruntimmer! Jag kan alldrig fôrlàta Er de plågor Ni iörordfa-kat mej.

Fru Etternebb.

Åh Kufin, var inte få ond! Nu hör du förlåta all ting i glådjen , å inte tån-ka mera på det förbigångna.

Sophia.

lag år intet mera Er Kufin, mina fruntimmer, cch jag vill alldrig mer i min lifstid fe några Damer utaf Er caractère.

Herr Tusenshön.

Hon (kulle då per exempel få rått oodt om fällikap, min lilla Vån.

Fru Spion.

Men hör bara tacken ton hon redan tar fej! Kan tänka, om Mamfell inte mera ä vår Kufin, hva olycka då a för ofs! Likfom vi inte ikulle ha andra ilågtingar i ftållet.

Fru EtternÅbb.

Jaj å fom å io procent bittre!Fru Äppelmos.

Då tviflar jag på. Som Leanders fro, få ika jag berått a Er, at jag kallar Sophia får Kufin. — (Till fin Man; fått) Du jägger vål inte nsge hinder no mera hos hans far, min föta Borrmäftar-gobbe?

Herr Äppelmos-

Nej ; uti den vändning faken nu tagit, få finner jag ingen betänklighet.

t

Fru Spion.

Kom , Kuiin Etternäbb! Dä hår Xäll-jfkapet anflår ofs inte längre. (De gä.)

Leanoer. .

Man m? tacka Himlen, fotn iå vål befriade ofs ifrån dem!

Fru Spion kommer tillbaka.

Jag hade få nära glömt bort ta af-iked'af Fru Bbrgmåflarinnan.

Fru Etternåbb. .

Jag har den. åran te fäja det (amma ! (De g& hort.)

Barbaros sa.

La canaglia! ... Andate! , . .Supstop.

Min föta Mamfell Sophia, råknas* inte mej ibland dem. (Suckar.) Ehuru detfa äfventyr kan fmårta mej, få fåg-nar jag mej ändå öfver Er lycka.

Herr Tusenskön.

Jag vet inte hur det år, men dej: g5r mej onät om den ftackirs flickan ?

Edelman,

Min Herre, jag är ikyldig Er mycken vördnad för ert goda hjerta. Jag vet de ädelmodiga tillbud Ni gjort mim dotter; och faftån de nu mera äro åf-verflödjga, éroedan jag åger nog förmS-genhet at förfe min dotter fom brud, fä ber jag Er likaväl råkna på en beftän-a dig erkånfla utaf mig.

Herr Tusenskön.

Ja! På det vifet kommer mej mitt tebaka! — Jag hade per exempel luft at använda det på ett annat godt fått. Hör på Mamfell Slipflop : Vill Ni ta mej, få ika jag vara te er tjenft?

. Slipslop.

Min Herre ... Ni år rik, Ni har ftt berömligt hjejta, ett godt och wprik«,tigt Synne Men . . . {med half roß) Ni ii åndå inte Leander . . .

Herr Tusenskön.

Otrc jag inte är han fjelf, få kän jag ju per exempel vara i hans ftalle ? Låt ofs gifta oi's förft bara.

Slipslop.

Hrti . . . jä . ; - min dygd . . * rilift blygfamhet ville jag faja . . . Nå, låt (å vata då?

HederSerg.

Se få, mina Vänner! Bort allä art-dra kanflor, ån kårlekens och vånika-pensl Bror Edelman, lilla Sophia» och Ni Leander! Ni tillåter vål mej at hålla bröllloppet ? jag år förtjuß at fe desfa bågge lyckliga.

Leander*

Ack! Blott ett ord fattas ännu till min fä!ihet; Et ord af min Sophias å-delmodige far!

Edelmak.

j?.g famtycker till Er förening a£ ailt mitt bjerta. Sophia älikar Erj jagfkulle förgifta rriin egen vålluft, om i def ögonblicket, pr. hvilket jag återvinner mirt dotter, jag ikullei förneka henne fm iefnads fåiihet och nöje.

Sophia och Leander.

Hvad godhet! hvad ådeimod! hart år visit värd at vara vå^far!

Barbarossa.

Bravo! Evviva ia gjoia!

Hederherg.

K'

Ja, fer Ni at dygdens och Ömhetens känflor alltid fegra, när iaftefl och ilfkan bortgär rnad ikam!

Digitaliserad av Projekt Runeberg och publicerad på http://runeberg.org/kusinerna/.

Konverterad till .pdf, .epub, .mobi och .txt av Arkivkopia och publicerad på https://arkivkopia.se/sak/runeberg-kusinerna.

Filen skapad 2018-12-17 16:58:34.671408